

ФАБИАН ЛЕНК
ТАЙНСТВЕНИЯТ
ОТМЪСТИТЕЛ

Част 2 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Десислава Лазарова, 2007

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (лат.) — Време. — Б.пр. ↑

СПОРЪТ

Двама мъже са впили очи един в друг, обикалят в кръг и се дебнат. Всеки се надява другият пръв да сгреша, надява се на миг невнимание или пролука в защитата. Всеки от тях чака тази единствена смъртоносна грешка. Пот се лее от лицата на гладиаторите^[1]. На арената^[2] е нетърпимо горещо. Хиляди зрители са изпълнили трибуните на Колизея до пръсване. Те крещат, ръкомахат и насърчават с викове бойците или ги освиркват — зависи на кого са заложили^[3].

Единият гладиатор, рециарият^[4], размахва мрежа в лявата си ръка, а в дясната стиска тежък железен тризъбец. Леко приведен напред, с напрегнати мускули, той не изпуска от очи противника. Другият гладиатор — мирмилон^[5], държи меч и се пази с щит. Очаква напрегнат атаката на противника. Рециарият прави крачка напред и имитира атака с мрежата. Мирмилонът вдига щита, за да отбие атаката, и за момент открива гърдите си. В този миг го пробожда тризъбецът, хвърлен със светкавична бързина от противника. Мечът се изплъзва от ръката на мирмилона. Той се свлича в прахта на арената. Победителят вдига юмруци над главата си и приема овациите на публиката.

Чу се музика, върху огромния екран тръгнаха финалните надписи. Лампите в киното бавно светнаха. Ким, Леон и Юлиан се надигнаха от креслата.

— Главният герой отново победи — поклати глава Ким, докато излизаха.

— Естествено, ти какво очакваш? — Леон се опитваше да събере последните пуканки от дъното на пакета. — На мен все пак филмът ми хареса.

— И на мен — призна си Ким. — Но изобщо не мога да си представя, че десетки хиляди души са се забавлявали, като са гледали тази касапница.

Вече бяха излезли от киното и вървяха в меката лятна вечер през малкия площад, заобиколен от старинните къщи, на хубавия им роден

град Зибентан.

— Десетки хиляди? Мисля, че преувеличаваш — намеси се пак Леон.

На него му се хапваше нещо сладко, нещо по-специално, например от сладоледената сладкарница, която беше на няколко крачки от тях. Имаше още три евро от джобните за седмицата, а във „Венеция“ сладоледът с ядки беше фантастичен.

— Въобще не преувеличавам. Не чу ли какво каза Тебелман днес в часа по история. Да не би да си спал? — приятелски се заяде Ким.

— Аз ли?

Леон беше хванат на тясно. Възможно беше и да не е внимавал в часа по история, макар че древният Рим е твърде интересна тема. Миналата вечер до късно четеше книга за последното футболно първенство. Беше почти полунощ, когато изгаси нощната лампа и се унесе в сънища за футбол. Леон хвърли умолителен поглед към Юлиан.

— Ким е права. Лудите^[6] винаги са били голямо събитие — кимна Юлиан и очите му проблеснаха. — Никой не би искал да изпусне зрелището...

Луничавото лице на Леон излъчваше изумление.

— Лудите ли?

Ким го потупа по рамото през смях:

— Добре си поспал днес. Лудѝ означава игри — игрите на арената.

Леон се изчерви от притеснение и реши да смени темата:

— Какво ще кажете за по един сладолед?

Във „Венеция“ пак заговориха за гладиаторските битки.

— Колизеят бил най-големият амфитеатър в древния свят, доколкото знам — разказваше Юлиан, като загребваше от стъклената чаша с лимон и ягодов сладолед. — Побирал е над 50 000 души!

Внезапно по лицето на Леон пробягна усмивка.

— Гладиаторите са били истински герои. Хиляди хора са ги аплодирани.

— Герои ли? Какво говориш! — възмути се Ким. — Филмът те е заслепил. Та това са били роби, които жестоко се избивали един друг

пред очите на хората...

— Не вярвам — възрази Леон. — Във филма имаше и професионалисти. Мъже, които доброволно са отивали да се бият и са ставали звезди.

Ким се почука по челото.

— О, да, във филма! Но само там.

Леон упорито поклати глава.

— Ти откъде знаеш? Да не би да го пише в учебника по история? Щеше да ми направи впечатление!

— Прекратете този глупав спор — намеси се Юлиан. — Нали имаме най-добрата библиотека в света? Можем просто да проверим!

Леон хвърли поглед към часовника си.

— Аз съм съгласен. Имам още два часа свободно време.

И Ким нямаше нищо против.

— Трябва само да изтичам до вкъщи да взема Кия. Майка ми и баща ми ще излизат тази вечер, а тя не обича да стои сама, както и двамата добре знаете.

Половин час по-късно Юлиан завъртя ключа в бравата на манастирската библиотека, строена през далечната 780 г. Вратата се отвори със скърцане, пустите зали тънеха в мрак. В този час градската библиотека на Зибентан отдавна е затворена. Сега тя принадлежеше единствено на тримата приятели.

Промъкнаха се по скърцащите дървени подове. Кия вървеше грациозно пред тях с широко отворени очи и високо вдигната опашка. Всяка фибра на гъвкавото ѝ тяло излъчваше напрежение, а може би и предчувствие за приключение. Приятелите минаха покрай хиляди томове, в които се пазеше знанието и историята на този свят.

Най-сетне стигнаха залата, посветена на древността. Избраха от рафтовете няколко книги за Рим и се разположиха около голямата маса.

— Хей, погледнете тук! — извика след малко Юлиан и посочи снимката на мраморен бюст в един дебел том. — Това е император Тит^[7]. Той е открил Колизея през 80 г. А сега идва най-забележителното: празниците продължили 100 дни и входът бил безплатен! Невероятно! Цели 100 дни!

— Вижте какво открих — обади се Леон. — Прав съм бил! Гладияторите се подготвяли за схватките в две казарми. Треньорите били опитни бойци, които печелели много пари. Значи все пак е имало професионалисти! Ей, тези мъже са били истински бойни машини!

— Ти да не би да искаш да се пробваш като гладиатор? — присмя му се Ким. — Нали на латински Леон означава лъв? Чудесно ти подхожда! Лео Непобедимият, героят на масите, любимецът на боговете!

— Аве, цезар^[8], моритури те салутант! — добави Юлиан и се престори, че прави дълбок поклон.

— Какво!?

— Ами, това означава: Привет, императоре, отиващите на смърт те поздравяват! Поне така пише тук. С тези думи гладиаторите поздравявали императора. После игрите започвали.

Леон изгледа приятелите си и поклати глава.

— Не е смешно. Животът на гладиатор давал шанс да станеш прочут.

Ким се втренчи в приятелите и рече тихо:

— Защо всъщност не проверим как стоят нещата в действителност?

Юлиан разбра веднага. Лицето му пламна от възмущение.

— Може би наистина е време за ново посещение в Темпус? Какво ще кажете?

— О, да! Искам да присъствам на откриването на Колизея. Та това е историческо събитие! Не бива да го изпускате — въодушеви се Леон.

— Със сигурност ще научим доста неща — допълни Ким. — Следващата седмица ни предстои контролно върху Древен Рим. Няма да се изненадам, ако Тебелман ни даде тема за игрите.

— Тогава какво чакаме още? — нетърпеливо додаде Юлиан.

Приятелите изтичаха през пустите зали към витата стълба, която водеше към горния етаж. И в тази зала покрай стените също бяха подредени книжни лавици. Но нашите детективи се интересуваха от един точно определен шкаф в дъното на помещението. Те го отместиха дружно по скрити в пода релси. Пред тях се появи украсената със звезди, слънца, лунни сърпове, маски и мъртвешки глави врата към стаята на времето. Децата се поколебаха за миг. Никой от тях не

смееше да направи първата крачка. Внезапно Кия скочи и увисна на дръжката на вратата, която се отвори тежко.

Темпус плуваше в синкава мъгла. Под краката на приятелите подът му пулсираше в ритъма на времето. Виждаха се безброй врати, над които бяха изписани години. Нашите детективи търсеха вратата с надпис 80 г.

Юлиан пръв я откри. Спогледаха се за последен път и Ким взе котката в ръце. Бяха готови. Юлиан отвори вратата и приятелите се хванаха за ръце. Концентрираха се с всички сили върху Рим. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място.

После пропаднаха в черната бездна на времето.

[1] Гладиятор (от гладиус — меч). — Роб, военнопленник или осъден престъпник, обучен да се бие срещу други гладиатори или срещу диви зверове на арената, за да забавлява римляните. — Б.пр. ↑

[2] Арена — Покрита с пясък площадка с овална форма, заобиколена от амфитеатрално разположени места за зрителите. На арената се провеждали гладиаторски битки, битки между диви животни и т.н. — Б.пр. ↑

[3] Залагане — В Древен Рим били разрешени само залаганията на надбягвания и гладиаторски битки. Съществували обаче много тайни игрални домове, където римляните залагали на хвърляне на зар или на монети. — Б.пр. ↑

[4] Рециарий — Вид гладиатор, който се биел почти гол с мрежа и тризбец. — Б.пр. ↑

[5] Мирмилон — Вид гладиатори, въоръжени с меч и щит. — Б.пр. ↑

[6] Лудѝ — Така наричали празничните игри в Древен Рим. По същността си те са религиозен ритуал, който засвидетелства добро отношение към божествата. Всяка година се провеждали четири основни Лудѝ. — Б.пр. ↑

[7] Тит, Флавий — Римски император от 79 до 81 г. Бил прочут с щедростта си. След изригването на вулкана Везувий през 79 г. отпуснал средства на оцелелите жители на градовете Херкулан и Помпей. Бил добър пълководец. Триумфалната арка в Рим е издигната, за да ознаменува победата му в Йерусалим. — Б.пр. ↑

[8] Цезар — Титла на римски императори след Гай Октавиан Август (27 г.пр.Хр. — 14 г.сл.Хр.). — Б.пр. ↑

ПОД ЗЕМЯТА

Посрещна ги мрачно, противно вонящо подземие.

— Виждате ли нещо? — попита Ким, която притискаше Кия към себе си и търкаше очи.

— Почти нищо, но пък надушвам какво ли не. Тази воня е ужасна! — отвърна Леон.

— Това е някакъв кошмар — изрече Юлиан със задавен глас. — Трябва бързо да се измъкнем оттук — където и да сме попаднали.

Нашите детективи се бяха озовали в подземен тунел, а край тях течеше канал. Внезапно Юлиан се досети къде са се озовали.

— Това е отходен канал — рече той с погнуса.

— Е, страхотно — проплака Ким. — Хайде, момчета, да се махаме оттук. Там отпред се вижда някаква светлина.

И тя пусна котката от ръцете си.

Кия се втурна напред с високо вдигната опашка, тичаше право към светлото петно. Приятелите стигнаха до по-широк и по-просторен канал, осветен от маслени лампи. През него течеше някаква тъмна течност. Тясно мостче край канала водеше до стълба на около петдесет метра от тях. Тъкмо когато поискаха да тръгнат към нея, децата забелязаха сянката на човек, който пъргаво се катереше по стъпалата.

— Хей! — извика Юлиан. — Тази стълба води ли навън?

Сянката спря и погледна към децата. После побърза да изкачи последните стъпала и след миг изчезна като привидение.

— Странно — промърмори Юлиан.

— Успяхте ли да видите дали е мъж или жена? — попита Ким.

— Не — отвърна Леон.

— Както и да е, тази личност очевидно има какво да крие — заключи мъдро Юлиан.

Ким настоя да продължат.

— Нека проверим накъде води стълбата. Трябва да изляза по-скоро оттук! От вонята взе да ми прилошава!

Децата забързаха по мостчето. Ким взе котката в ръце и се закатери по стълбата.

Момчетата я последваха. Горепътят беше препречен от дървен капак. Ким подаде котката на Леон и повдигна капака. Най-сетне можеха да се измъкнат от вонящото подземие. Кия, Леон и Юлиан я последваха един след друг. Тук въздухът беше друг, много по-добър, но светлината ги накара да смръщят вежди.

— Добре дошли в Рим! — провикна се весело Ким, заслепена от светлината.

— Трябва добре да запомним това място. Оттук ще си тръгнем за вкъщи — оглеждаше се предвидливо Юлиан.

Той се постара да запомни всичко съвсем точно.

Намираха се в малка дървена барака, в която работниците от градската канализация бяха складирали всякакви инструменти, лопати, мотики, маслени лампи.

— Какво ще кажете за моята туника^[1] — попита внезапно Ким. Кия вдигна глава, наклони я присмехулно на една страна и измюка. — На теб като че ли не ти харесва? Е, да, но тук модата е такава — усмихна се Ким.

Леон и Юлиан също носеха туники, но техните бяха по-къси. Леон откряна вратата на бараката и надникна предпазливо през пролуката. Пред очите му се откри тясна уличка. Той направи знак на приятелите си и тримата се измъкнаха бързо навън.

Посрещна ги топло следобедно слънце. Юлиан още веднъж огледа внимателно бараката и околността. Вляво от тях минаваше могъщия акведукт^[2] на Нерон с четири реда арки. Непосредствено пред тях се издигаше храм с десет колони.

— Накъде? — попита Леон.

Юлиан вдигна рамене.

— Към Колизея!

— А как ще стигнем дотам?

— Нямам представа — призна Юлиан. — Но предполагам, че всички пътища водят натам.

Приятелите тръгнаха по уличката и не след дълго се озоваха на широка търговска алея, която гъмжеше от народ. От двете страни се издигаха инсули^[3] на три или четири етажа. Обикновени на вид, често опасно криви, те почти опираха една в друга, така че стрехите им се докосваха и слънцето не стигаше до тесните проходи между тях.

Горе живееха гражданите на Рим, долу бяха дюкяните им: пекари, търговци на плодове, месари, които колежа животните пред очите на клиентите си. Отворени бяха и повечето работилници. Пред една от тях обуцар седеше на столче и изрязваше подметка. На паважа до него клечаха две деца, вгълбени в партия „дванадесет линии“, нещо като играта на дама. Ким се загледа с любопитство в духача на стъкло^[4], който майстореше нещо в работилницата си. Пред грънчарницата бяха наредени стотици маслени лампи с всякаква големина. От ковачницата пък кънтяха удари на чук. После децата минаха покрай ред дюкяни, където работеха главно тъкачи — предлагащи платове в бяло или в ярки цветове. От един термополиум^[5] ухаеше апетитно на печено месо, а от каупоната^[6], кварталната кръчма, долиташе врявата на няколко подранили гуляйджии.

— Аве! Ще ни кажеш ли как да стигнем до амфитеатъра? — попита Ким млада жена, която наливаше вода от уличната чешма.

Жената остави настрана делвата и погледна Ким сякаш е слънчасала.

— До амфитеатъра ли? Ти май не си тукашна.

— Така е — усмихна се Ким.

— Тогава ще ти издам една тайна — рече жената със загадъчна физиономия и се разсмя. — Погледни зад ъгъла! Ще се озовеш точно пред него! Но игрите започват едва утре. Много се вълнувам. Нашият император Тит ни обеща специални игри. — Жената внезапно се намръщи. — Дано моят Марцел, този жалък неквисимус^[7], да не залага и този път на гладиаторите! На последните игри загуби много сестерции^[8] при облозите... Този път ще има и състезание по стрелба с лък. — Жената вдигна делвата на рамо и тръгна да си върви.

Приятелите ѝ благодариха. Както и при първото пътуване във времето, те разбираха без проблеми местния език и можеха да го говорят. Беше много забавно внезапно да проговориш на латински. Завиха зад ъгъла и зяпнаха от изумление. Пред тях се издигаше

гигантският Колизей. Имаше три реда елегантни арки^[9], над които се виеше още един, четвърти етаж, украсен с майсторски изработени фризове^[10]. Над тях, в небето, стърчаха дебели дървени колове, между които беше опънат огромен велум^[11], тента, която пази публиката от слънцето. От всички страни към Колизея се стичаха волски коли, натоварени с различни стоки.

— Ами сега? — почуди се Леон. — Защо ли сме пристигнали днес, а не утре?

— Можем да си намерим някаква работа — предложи Юлиан.

Децата се смесиха с множеството и през един от номерираните входи влязоха в Колизея. Там занаятчии надписваха табели с указания за разположението на местата. Търговци разполагаха щандовете, от които на следващия ден щяха да продават сладки, печива и напитки.

— Сторете път! Сторете път! В името на Юпитер^[12]! — изрева зад тях един едър мъж. — Карам гладни лъвове по заповед на императора. Сторете път!

Децата бързо се отдръпнаха в един ъгъл. Съвсем близо до тях премина клетка на колела.

— Вътре наистина има лъв! — ахна Юлиан и потрепери. Клетката беше сглобена от дървени греди и не изглеждаше кой знае колко здрава. Лъвът сякаш го наблюдаваше студено.

— А ти какво си мислиш? — присмя му се Ким. — Че в Колизея се бият катерички? — Тя забеляза, че ушите на Кия са обърнати напред, а смарагдовозелените ѝ очи са широко отворени — ясен знак, че котката е много развълнувана.

— Не, естествено, че не — смути се Юлиан.

Но си отдъхна, когато клетката с лъва отмина по един от коридорите.

Насреща им се зададе жилав мъж, понесъл на рамо вила за животинска тор. Той мина покрай тримата приятели, но внезапно спря и бавно се обърна.

— Да не сте загубили нещо тук? — попита тихо той.

Леон и Ким се спогледаха безпомощно, но Юлиан реагира светкавично.

— Аве! Нови сме в този град и търсим работа — рече той.

— Вие!? — Мъжът ги огледа с пренебрежение. Кожата му беше светла, косите — гъсти и къдрави. — Че за какво пък ставате, вие?

— Вършим всякаква работа — занарежда бързо Юлиан. — Силни сме, благонадеждни, бързи, послушни, умни и изобщо...

— Добре, добре — прекъсна го мъжът. — Говориш като търговец на роби, който хвали стоката си. Умът ви не ме интересува. Трябват ми само мускулите ви. Можете да помагате при чистенето на клетките.

— Няма проблеми!

Мъжът се подпря на вилата си.

— А къде са родителите ви? — попита внезапно той.

— Родителите ни? О, ами те... те... няма ги — заекна Юлиан.

— Няма ли ги?

— Да, всъщност те са... мъртви. Доста мъртви, по-точно.

— Не вярвам на нито една твоя дума. Но какво от това, важното е да работите добре. Вместо заплащане ще получавате храна. Някой път може и да ми остане някой сестерций за вас. Освен това може да спите до оборите.

— Страхотно.

— О, да, така е — кимна мъжът. — Не всеки в Рим има покрив над главата си. Аз впрочем се казвам Андроник, тракиец^[13] съм и отговарям за дивите животни в амфитеатъра. Лъвове, тигри, крокодили и мечки. А сега ми кажете имената си.

Децата се представиха.

— Хм — почуди се Андроник. — Юлиан и Леон добре — но Ким? Велики Зевсе^[14], за пръв път чувам такова смешно име! Както и да е. Хайде! А сега елате с мен!

Андроник ги поведе по дълъг коридор, който се спускаше под Колизея. Нови изненади очакваха приятелите там — под амфитеатъра сякаш имаше друг свят. Многобройни проходи, рампи, скрипци, складове и клетки, от които долиташе рев на диви животни. Освен това вонеше задушавашо от урината на хищните котки.

— Животните са гладни — обясни Андроник. — Те винаги са гладни.

— Мога да помагам при храненето — предложи Ким.

— Не — поклати глава Андроник. — Те трябва да са гладни заради боя на арената. Храним ги само колкото да не умрат от глад. Но скоро ги очаква празнично угощение.

— Угощение?

— Да, това, което римляните наричат „игри“ — рече презрително Андроник. — Венаците^[15], тези ужасни ловни хайки, при които колят хора и животни. Римляните са брутални и жестоки. — Тракиецът спря пред един празен обор. — Най-лош от всички е Марк. Той обича игрите. Освен това е едил^[16] и отговаря за откриването им. Императорът не му дава дъх да си поеме, защото тези игри трябва да бъдат изключително зрелище. Марк, разбира се, тормози нас, тормози ни така, както само той може. Не вярвам да има работник в целия амфитеатър, който да не го мрази от все сърце. — Андроник посочи обора. — Стига толкова приказки. Почистете този обор. Вили и количка има там в ъгъла. Като свършите, кажете ми. Ще ме откриете при лъвовете. Тъкмо пристигна нова стока. Тогава ще ви покажа къде да изхвърлите боклука. На работа!

И Андроник тръгна да си върви.

— Може ли един въпрос — попита Леон.

Тракиецът обърна към него мрачното си лице с тънки, здраво стиснати устни. Леон не можеше да си представи, че тази уста някога се усмихва.

— Казвай — студено отвърна Андроник.

— Защо работиш тук, щом мразиш игрите? — попита Леон и сам се учуди на смелостта си.

На челото на Андроник се появи гневна бръчка. За момент изглеждаше така, сякаш ще нагруби момчето, но бързо се овладя.

— Не намерих друга работа — отговори ядовито мъжът. — По улиците на Рим има хиляди, които живеят в страхотна немотия и дори биха се съгласили да се бият на арената за това място. Аз съм обикновен човек и трябва да живея от нещо. Игрите ме хранят.

— Разбирам — измърмори Леон. — А какво толкова специално ще има на тези игри?

Лицето на Андроник помрачня още повече.

— Специално ли? Ще има повече мъртви и ранени от обичайното. Но този път не само на арената.

Нещо в гласа му накара приятелите да потръпнат.

— Какво искаш да кажеш?

— Някакъв тайнствен стрелец изнудва едила Марк, проклетия кожодер — сниши глас Андроник, а зелените му очи внезапно

заблестяха. — Нарекъл се е Отмъстителя. Той, изглежда, мрази Марк или поне игрите. Никой досега не е виждал Отмъстителя. Казват, че два пъти е стрелял срещу Марк. Но май изобщо не иска да го убие, а само да спре игрите. Всеки път на червената му стрела има закрепено послание — заплаха, че игрите ще завършат с бунтове и насилие, в името на Арес^[17]!

— Но нали игрите винаги са придружени с насилие — осмели се да възрази Юлиан.

Андроник сви ръце в юмруци. Гласът му стана леденостуден, а думите му изплющяха в подземиято като камшик.

— О, да, винаги. Обаче този път кръв щяла да се лее не само на арената, но и по трибуните!

С тези думи тракиецът се обърна рязко и изчезна в един от тъмните коридори.

[1] Туника — Дълга роба без ръкави, която се облича най-отдолу, под другите дрехи. Обикновено била от ленен или вълнен плат. Туниката се препасвала с колан и стигала до глезените на жените, а при мъжете била по-къса. Туниките на по-бедните и на робите били сравнително къси, за да им осигуряват по-голяма свобода на движенията. — Б.пр. ↑

[2] Акведукт — Тръба или канал за пренасяне на вода. Римските акведукти са високи мостови съоръжения, които скъсявали трасето и поддържали водата под налягане. — Б.пр. ↑

[3] Инсула — Голяма сграда, разделена на отделни апартаменти, които се дават под наем, нещо като жилищен блок. Приземният етаж обикновено бил зает от различни занаятчийски дюкяни. Наемите от инсулите носели на собствениците големи приходи. В Рим имало близо 47 хиляди инсули. — Б.пр. ↑

[4] Стъклари — През I в. пр.Хр. от Сирия в Рим се пренася техниката за обработване на стъкло чрез издухване. Това дало възможност римските занаятчии да започнат производството на кухи стъклени предмети. В края на I в. сл.Хр. римските стъклари правят първите прозоречни стъкла. Те били изключително скъпи и само малцина богати граждани можели да си ги позволят. — Б.пр. ↑

[5] Термополий — Гостилница, в която се предлагали готови ястия. Повечето римски граждани купували готова храна. В инсулите в

Рим е забранено използването на печки и фурни, заради опасността от пожар. Домашно приготвената храна е привилегия само на богатите. — Б.пр. ↑

[6] Каупона — Кръчма. Кръчмите се отличавали по зелените клонки, които висели над вратите. — Б.пр. ↑

[7] Неквисимус — некадърник. — Б.пр. ↑

[8] Сестерций — Най-употребяваната сребърна римска монета. По времето на император Тит тя представлява 1/100 част от най-скъпата златна монета ауреус. — Б.пр. ↑

[9] Арка — Характерна форма на римската архитектура. Представлява полукръгъл свод. Използва се при строежа на акведукти, амфитеатри, и други здания. — Б.пр. ↑

[10] Фриз — В архитектурата това е хоризонтален ред от повтарящи се релефи за украса на сградата. — Б.пр. ↑

[11] Велум — Платно, опъвано над театрите, амфитеатрите и цирковете по време на представление. — Б.пр. ↑

[12] Юпитер — Главен бог на римляните, цар на всички богове, бог на небето, гръмотевиците и мълниите. — Б.пр. ↑

[13] Тракиец — Тракийските племена населявали днешните български земи. Славели се като смели воители. Много от гладиаторите били тракийци — военнопленници или роби. Тракиец бил и Спартак, който през 72 г.пр.Хр. застанал начело на едно от най-големите въстания на роби. Римският император Максимин (235 — 238 г.) също бил тракиец. — Б.пр. ↑

[14] Зевс — Древногръцки бог на небето, гръмотевиците и мълниите, господар на всички други богове. — Б.пр. ↑

[15] Венацио — Лов на животни. Често в цирковете и амфитеатрите се устройвал лов на диви животни. — Б.пр. ↑

[16] Едил — Длъжностно лице в Древен Рим. Първоначално едилите били помощници на трибуните, а после — пазители на храма на богинята Церера (римско съответствие на Деметра, богиня на плодородието и земеделието, правовия ред и законите, покровителка на брака и мира). Четиримата едили били избирани за срок от една година. Грижели се за реда в града (пазари, улици, храмове, водопроводи, обществени сгради), за организирането на публичните игри, за продоволствието и зърнените помощи. — Б.пр. ↑

[17] Арес — Гръцки бог на войната. — Б.пр. ↑

КРАДЕЦЪТ

— Тайнствен отмъстител? Надушвам нови приключения! — зарадва се Ким, когато тракиецът се отдалечи достатъчно.

— Аз също! — възкликна Юлиан. — Кой ли се крие зад това име?

Леон грабна една от вилите и започна да рине тор.

— Смятам, че точно това е задачата ни. Да го разкрием — заяви решително той.

— Ние!?

— Ами да, защо не? — отвърна спокойно момчето. — Нали вече разкрихме заговора срещу фараонката Хатшепсут!

Юлиан не изглеждаше убеден.

— Но нямаме ни най-малка следа...

— Напротив, имаме — възрази Леон. — Знаем мотива на отмъстителя: омраза.

Юлиан замълча. Докато работеше, поглеждаше от време на време приятелите си. Ким и Леон бяха потънали в разговор за Отмъстителя и измисляха всевъзможни теории за причините, поради които стрелецът изнудва управителя на игрите.

Кия не проявяваше интерес към интригата, беше се изтегнала в един ъгъл и чистеше светлокафявата си копринена козина.

„Как да открием Отмъстителя сред това човешко гъмжило“ — чудеше се Юлиан. За миг се усети напълно безпомощен. Обаче като гледаше с какъв ентузиазъм приятелите му нищят аферата, настроението му се вдигна.

Рано привечер Андроник отново се появи. Приятелите най-сетне можаха да върнат вилите в ъгъла. Тракиецът им съобщи, че ще ги събуди още преди изгрев-слънце. После имаше вечеря: кана студена вода, козе сирене, маслини и пресен хляб. След като се нахраниха, Андроник им показа мястото, където ще нощуват. Откритото

помещение до оборите, в което се събираха теченията от всички подземни коридори! Имаше мъничък прозорец, три дървени нара с тънки сламеници и нищичко друго!

— Много е уютно тук, няма що — оплака се Ким и седна по турски върху единия нар. Кия скочи в скута ѝ и поиска почесване зад ушите. Веднага след това започна да мърка.

— Нямам настроение да стоя в това мрачно място — реши Леон. — Хайде да излезем навън!

— Добра идея, аз например искам да видя Форум Романум^[1]! — зарадва се Юлиан. — Какво ще кажеш, Ким?

— Иска ли питане?

Намериха коридора, извеждащ от подземията на Колизея, и стигнаха до един от изходите. Навън се смрачаваше. Приятелите тръгнаха безцелно по улиците, наслаждаваха се на неповторимата атмосфера на космополитния град. Неизброими човешки тълпи изпълваха улиците. Сякаш едва сега, в края на деня, Рим се събуждаше истински. Дневната забрана за частни коли вече не беше в сила. В шумния пътър град отвсякъде се стичаха коли, натоварени с различни стоки. Плющяха камшици, ехтяха проклятията на каруцарите.

— Но това е по-лошо от пиковия трафик при нас — мрачно отбеляза Ким, докато се разхождаха по форум Романум.

Най-сетне се озоваха на Виа Сакра^[2], алеята, която пресича прочутия площад с храмовете и статуите.

— Тук е сърцето на Римската империя, центърът на властта — провикна се възторжено Юлиан и повлече приятелите към храма на Сатурн^[3] и Веста^[4].

— Вижте, там отсреща май има пазар — забеляза Ким.

Двамата с Леон забутаха Юлиан към базиликата^[5], където се провеждаха тържища и съдебни заседания. В сумрака, осветяван от маслени лампи, от всички страни се носеха миризми — риба, зеле, подправки, вино и печено. Кия вдигна нос и взе да души, после тръгна към един рибен щанд.

На другата страна на залата Ким съзря масата на търговец на бижута. Дълго не можа да откъсне очи от красивите неща, изложени там. Докато разглеждаше стоката, до нея застана много хубава млада жена. Беше на около 18 години, облечена в скъпи дрехи. Върху

светлосинята си туника тя носеше елегантна стола^[6], украсена по ръбовете с пурпурни ленти.

Патрицианката^[7] нареждаше грубо на един роб какво да й купи^[8], после извади изпод столата кожена торбичка и му подаде няколко монети. Докато говореше, към нея пристъпи дрипав мъж и внезапно грабна торбичката от ръцете ѝ. Сетне крадецът се шмугна в тълпата и изчезна. Младата жена с недоумение гледаше празната си ръка. После закрещя:

— Хванете крадеца! Хванете крадеца! В името на Марс!^[9]

Но никой не направи нищо, за да хване крадеца — дори робът, който просто си стоеше със зяпнала уста.

— Елате, момчета! — извика решително Ким. — Да се заемем с него!

И тя вече тичаше след крадеца, а след нея се носеше Кия.

Крадецът се промъкваше ловко през множеството. Но преследвачите му бяха не по-малко опитни. Той непрекъснато хвърляше поглед през рамо, но децата бързо го настигаха! В паниката крадецът блъсна маса с плодове, които се търколиха право пред

краката на приятелите. Те забавиха ход, за да не настъпят някой сочен портокал, но Кия направи елегантен скок през всички препятствия и се метна на гърба на крадеца. Когато го захвапа за врата, той изкрещя и пусна кожената торбичка. Котката веднага я грабна и я отнесе на нашите детективи.

— Браво, Кия, ти си герой! — похвали я Ким и я почеса по гърба. Кия се поизпъчи, но иначе се държеше така, сякаш е направила нещо съвсем естествено. После приятелите се върнаха при патрицианката. Младата жена изгледа хладно простото им облекло.

— Струва ми се, че ви дължа благодарност. Но нека първо проверя дали не липсват пари.

— Как!? — избухна Ким. — Как смееш да ни подозираш?

— Аз мога всичко — отвърна кратко и високомерно аристократката. — Аз съм Регина, дъщеря на едила Марк.

— На Марк? — не повярва на ушите си Леон.

— На онзи Марк?

— Да, на онзи Марк. Управителят на игрите — отвърна Регина с високомерна полуусмивка.

— Все едно ми е коя си! — възмущаваше се Ким. — Няма да позволя да се отнасяш така арогантно с нас! Все пак ти върнахме парите!

— Шшшт, успокой се — помоли я Юлиан.

— Остави я — рече внезапно Регина, докато разглеждаше заинтригувано гневното лице на Ким. — Харесвам смели момичета като теб. Какво ще кажеш да те взема с мен у дома? В знак на благодарност, тъй да се каже — и Регина започна да си играе с къдриците, които се спускаха около овалното ѝ лице. — Би могла да работиш за мен, например да се грижиш за косите ми като орнатрика^[10], истинска фризьорка. Но приятелите ти, честно казано, не знам как да ги употребя.

Ким не изглеждаше въодушевена.

— Върви — прошепна ѝ Леон. — Ще бъдеш в дома на управителя на игрите! Не би могло да ти се случи нищо по-интересно! Спомни си за тайнствения Отмъстител!

— Точно така — намеси се и Юлиан. — Ще поддържаме връзка. Сигурно ще можем да се виждаме всеки ден.

Накрая Ким се съгласи.

— Мога ли да взема поне котката? — попита тя.

— Естествено — отвърна Регина. — Но трябва да те предупредя, че в дома ми има вече един котарак, а той мрази други котки. Последвай ме.

С натежало сърце Ким се раздели с приятелите си и тръгна след младата патрицианка. В ръцете ѝ се беше сгушила Кия.

Тази Регина е същинска коза, мислеше си Ким. А у тях сигурно ще се държи още по-зле. От друга страна, Леон имаше право. В дома на управителя на игрите сигурно ще има следи от Отмъстителя. Тази мисъл беше наистина вълнуваща.

[1] Форум Романум (Римския форум) — Централният площад в Рим. Около него се издигат величествени храмове — на Юпитер, на Кастор и Полукс, на Веста, Регията. В единия му край е сградата на Сената, а близо до форума е императорският дворец. — Б.пр. ↑

[2] Виа Сакра — Свещения път. Улица в Рим, която пресичала целия форум и свързвала храма на Веста и Регията — две свещени за римляните места. По Виа Сакра се движели процесиите от Цирк Максимус до Капитолия. — Б.пр. ↑

[3] Сатурн — Бог на посевите, научил хората на земеделие и лозарство. — Б.пр. ↑

[4] Веста — Богиня на домашното огнище и огъня. На форума се намирал главният ѝ храм. — Б.пр. ↑

[5] Базилика — Голяма сграда с правоъгълна форма. Два реда колони разделят вътрешността ѝ на части, наричани кораби. В античността служи за съдилище, търговска борса, място за събрания. По-късно базиликата се превръща в модел за християнските храмове. — Б.пр. ↑

[6] Стола — Дълга роба, носена от римските жени. — Б.пр. ↑

[7] Патриций — Римски гражданин, който произхождал от старо римско аристократично семейство. Патрициите оформяли най-висшата класа в римското общество. — Б.пр. ↑

[8] Пазаруване — В Рим жените можели да пазаруват само бижута, парфюми или дрехи. Останалите покупки, включително и тези за ежедневните нужди, се правели от мъже, и то роби. — Б.пр. ↑

[9] Марс — Бог на войната в Древен Рим. — Б.пр. ↑

[10] Орнатрика — фризьорка. — Б.пр. ↑

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

След като повървяха няколко минути, стигнаха до богатата двуетажна градска къща. Един роб отвори вратата на главния вход, поклони се и пропусна господарката и свитата ѝ. После изтича през преддверието в атрия^[1] и съобщи на господаря за пристигането на дъщеря му.

— А, ето те и тебе, пупа^[2], кукличке — възкликна Марк, щом съзря Регина.

Едилът беше пълен мъж, наполовина оплешивял, с малки подвижни очи. Изглеждаше доста нервен.

— Не ме наричай пупа — измърмори Регина.

Тя се приближи мрачно до малкия домашен олтар, където се правеха приношения на ларите^[3], домашните богове.

— Ти, изглежда, си в лошо настроение — рече Марк. — Какво се е случило? И кое е това момиче? Имаме си достатъчно роби.

Регина обърна гръб на боговете и се втренчи във фонтана с форма на риба, закрепена на ръба на голям басейн.

— Момичето ще ми прислужва. Много ѝ знае устата, но иначе ми харесва. Освен това ми върна откраднатата кесия.

— Ограбили са те? Тебе? Дъщерята на едила? Но това е ужасно! В името на Юпитер! — разгневи се Марк.

— Целият град е ужасен, татко — отвърна му Регина. — Мръсен, шумен, пълен с крадци. Искам час по-скоро да се върнем на Вилата^[4]. Ако можеше тези ужасни игри да свършат по-бързо. Дано поне да екзекутират няколко престъпника.

— Ох, не ми напомняй за тях! — изпъшка Марк.

Ким оглеждаше с любопитство едрият мъж. Стори ѝ се, че едилът потръпна при споменаването на игрите.

— Днес отново бях при императора — продължи Марк. — Все не мога да му угодя. Непрекъснато критикува програмата за откриването. Предвидил съм дори морска битка на арената. С истински кораби. Рим не е виждал такова нещо! Но не, императорът

все е недоволен! Корабите били твърде малки, гладиаторите — малко, какво ли не! Той иска тези игри да го направят популярен и да му осигурят вечна слава. Трябвало да станат божествени игри, единствени и ненадминати.

— Добре де? Какъв е проблемът? — попита Регина.

— Проблемът ли? Проблемът е, че аз отговарям за тези игри, пупа, и...

— Не ме наричай пупа!

— Извинявай, Регина, но разбери все пак: доброто ми име е заложено на карта на тези игри. А сега бързам за едно заседание на форума^[5].

Едилът залепи целувка на бузата на дъщеря си, която недоволно извърна глава. В следващия миг той вече беше изчезнал.

За да се успокои, Регина си взе баня и поиска да бъде обслужвана от Ким. Продължаваше да се държи високомерно с момичето. На Ким обаче бързо ѝ омръзна това предвзето отношение. Домъчня ѝ за Леон и Юлиан и дори за мръсното подземие на Колизея. Там беше мрачно и вонящо, но никой не се отнасяше с нея като с робиня. След банята Ким трябваше да срещне косите на Регина и да ѝ направи къдрици с гореща маша. Ким се зарадва, че все пак има известни умения във фризирането, защото винаги се подстригваше сама.

Регина веднага забеляза:

— Не е зле като начало — одобри тя и дори се усмихна на Ким.
— За днес достатъчно. — Можеш да се оттеглиш. — Регина щракна с пръсти и отнякъде се появи един роб.

— Покажи на Ким стаята, в която ще спи с котката си.

Робът поведе Ким и Кия през великолепната къща. Минаха покрай кухнята, от която миришеше на пикантно печено и лук. Кия подуши заинтригувана, но изведнъж се вцепени.

Откъм кухненската врата се търкулна дебело съскащо кълбо — котаракът Брут^[6]. Той понечи да се нахвърли на Кия, но внезапно спря. С притиснати към главата уши охраненото животно фиксираше котката, позволила си да нахлуе в неговата територия. Опашката му плющеше като камшик. Брут не посмя да нападне Кия. А тя го остави да се ежи, запазвайки обичайното си спокойствие. Приседна, заблиза козината си, без да проявява никакъв интерес към него, все едно Брут изобщо не съществува.

Ким се засмя.

— Хайде, Кия, да вървим.

Котката се подчини и мина покрай Брут с високо вдигната глава.

Стаята на Ким беше малка, но чиста, с един прозорец, който гледаше към едно дърво на улицата, точно над главния вход на къщата.

Маслената лампа пръскаше слаба мека светлина.

— Ако си гладна, върви в кухнята. Там ще ти дадат каквото е останало от господарите — рече робът и изчезна.

Ким и Кия останаха сами. Момичето не беше гладно и затова реши да изпробва леглото. Беше много по-удобно от наровете в Колизея. Котката скочи на тесния перваз на прозореца и се загледа в притъмняващата улица.

Какво ли става с Леон и Юлиан, питаше се Ким, докато изучаваше втръчено дървения таван. Сигурно вече спят — до клетките на мечките, лъвовете и тигрите под огромната арена. Може би са чули още нещо за тайнствения Отмъстител. Марк обаче не спомена нито дума за неуловимия стрелец. Жалко, мислеше си Ким, и се прозяваше.

Изведнъж изпита страшна умора. И когато Кия се сгуши до нея, Ким веднага заспа.

През нощта я събуди странен звук, долетял от улицата — тъп удар в дърво. Ким се почуди дали да стане и да погледне през прозореца, но бе твърде изморена. Помисли си, че сигурно навън нещо се е преобърнало и пак затвори очи. Кия обаче не беше съгласна с нея и я побутваше настойчиво.

— Престани, Кия, ще играем утре — помоли Ким.

Но Кия не се отказваше. Тя замяука настоятелно и не остави Ким на мира, докато момичето не се надигна от леглото.

С един скок Кия се метна на перваза на прозореца, а Ким затътри крака след нея и надникна навън. На лунната светлина улицата изглеждаше спокойна и пуста.

— Но какво ти става? — попита Ким. — Навън няма нищо!

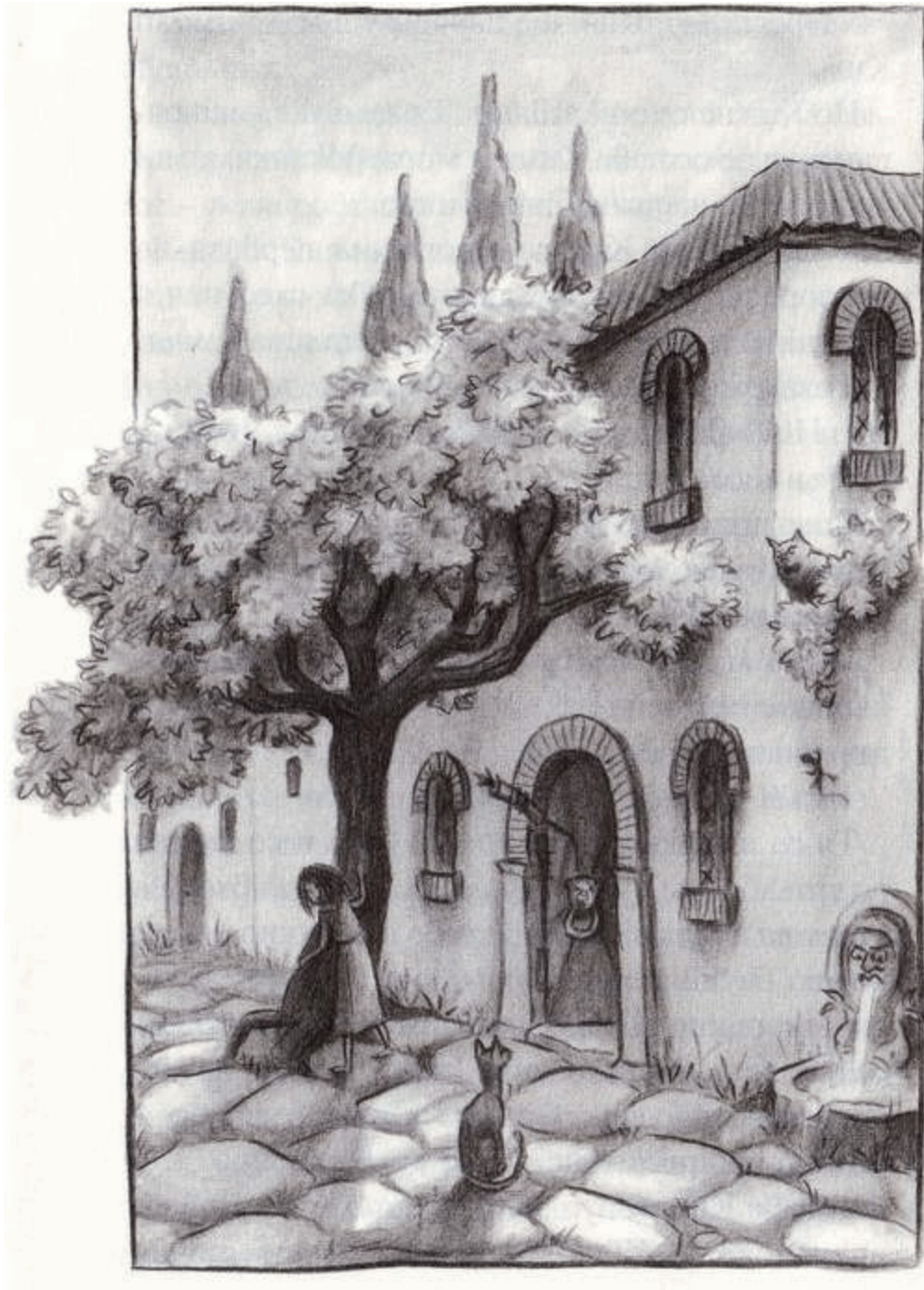
Ким погледна Кия със сбърчено чело. Изведнъж Кия скочи на дървото пред прозореца и се спусна ловко на улицата.

— Кия! — извика разтревожено Ким, но котката не се върна и в следващия миг изчезна в тъмното.

— Ама че работа! — ядоса се Ким.

Тя се измъкна тихо от стаята и се спусна по стълбите. Прокрадна се до главния вход на къщата и вдигна предпазливо тежкото резе, с което бе заключена вратата. Разнесе се ужасно скърцане. Ким изтръпна. Притесняваше се, че ще разбуди цялата къща и ще си навлече неприятности. Ослуша се напрегнато — домът продължаваше да тъне в тишина.

Тогава Ким побутна тежката врата и надникна навън. Кия! Котката седеше точно пред вратата и гледаше Ким с опулени очи.

— Ето те и теб, стара скитнице! — прошепна облекчена Ким и посегна да вземе животинчето в ръце.

Кия обаче се изплъзна. Изтича няколко крачки и отново седна, втренчена във вратата. Ким се обърна и едва не извика от ужас. От вратата стърчеше стрела! Ето какво беше предизвикало глухия шум! Сърцето ѝ заби бързо. Около стрелата беше навит папирус^[7].

Ким решително хвана стрелата и я изтегли от дървото, а Кия измяука доволно и се върна в къщата. Ким затвори бързо вратата и отново дръпна резето, после се промъкна обратно в стаята си с находката в ръце. С разтуптяно сърце разгледа стрелата на светлината на малката маслена лампа. Беше оцветена в кървавочервено. Ким се досети какво държи в ръцете си — ново послание от тайнствения Отмъстител!

— Браво Кия — похвали тя котката, докато развиваше папируса. Пръстите ѝ трепереха леко, когато разгърна писмото и прочете:

„Последно предупреждение, Марк!
Не откривай тези игри!
Иначе ще умреш — и не само ти!

Отмъстителя“

[1] Атрий — Централно разположено помещение в римския дом (домус). Пространството над атрия е открито, в центъра му обикновено има малък басейн (имплувий) за събиране на дъждовна вода. — Б.пр. ↑

[2] Пупа — кукличка. — Б.пр. ↑

[3] Лари — Духове, които закриляли семейното огнище и дома, трапезата и семейството. Обикновено във всяка римска къща имало домашно светилище, където семейството принасяло храна и вино на домашните божества. — Б.пр. ↑

[4] Вила — Първоначално така наричали традиционните къщи в именията, а по-късно извънградските къщи за отдих. По времето на император Тит вилите се украсявали богато и се изолирали от имението — това било свидетелство за богатството и високото обществено положение на собствениците. Мнозина от богатите римляни предпочитали да живеят в извънградските си вили заради пренаселеността на града. — Б.пр. ↑

[5] Форум — Централен площад в римските градове, търговски, политически, финансов и съдебен център. — Б.пр. ↑

[6] Брут, Марк Юний (84 — 42 г.пр.Хр.) — Римски военачалник и политик. Участвал в заговора и убийството на Юлий Цезар (100 —

44 г.пр.Хр.), независимо, че бил негов близък приятел. Името му е станало нарицателно за предател. Значението на думата „брутален“ — жесток, груб, насилнически, също е свързано с името на Брут. — Б.пр.

↑

[7] Папирус — Вид тръстика, от която се изработвала вид хартия, също наричана папирус. — Б.пр. ↑

ИМПЕРАТОРЪТ В ОПАСНОСТ

Андроник изпълни обещанието си и вдигна Леон и Юлиан в ранни зори. Часове наред тракиецът разкарва двете момчета и другите си помощници из подземните коридори на Колизея. Отначало трябваше да донесат вода на лъвовете, тигрите и мечките. Зверовете ревяха от глад и се хвърляха настървено към решетките. Приятелите имаха усещането, че са на прага на лудостта. После един ръчен скрипец, с който вдигаха тежки товари, се счупи.

— И това да се случи точно в деня на откриването! — проклинаше Андроник, беше много нервен и раздразнен. — Велики Зевсе, помогни ми! Марк ще ме сервира като предястие на лъвовете, ако всичко не върви по мед и масло!

С общи усилия успяха да поправят скрипеца, но настроението на Андроник не се подобри. Вече беше обяд и тракиецът позволи на приятелите малка почивка.

Леон и Юлиан се измъкнаха от вонящите коридори под Колизея и се смесиха с тълпата, която нахлуваше в амфитеатъра^[1] и изпълваше редовете. Гигантският велум беше разпънат и пазеше арената и зрителите от безмилостните лъчи на слънцето. Търговци с окачени на шията табли тичаха между петдесетте реда от бял варовик и предлагаха вода, вино, хляб и плодове.

Народът беше много развълнуван и чакаше с нетърпение откриването на игрите. Долу, съвсем близо до арената, на която в момента свиреха музиканти, бяха най-добрите места — за роднините и приятелите на императора. От северната страна бе ложата на самия император Тит. Следваха местата за войниците, цивилните, учителите и учениците. Най-горе бяха местата за жените^[2], а над тях 5000 правостоящи места — за роби и бедняци.

— Дали Ким вече не е тук? — оглеждаше се Леон.

Юлиан заслони с ръка очите си от ослепителната слънчева светлина.

— Би трябвало. Нали е с Регина. Но не мога да ги открия, твърде много хора има.

Ким наистина беше тук и вече имаше добро място. Позволиха ѝ да седне с Кия и Регина точно до императорската ложа, все още празна. Марк се въртеше неспокойно в ложата и чакаше появата на императора. През това време на арената няколко акробати започнаха да забавляват публиката. От затворените с решетки коридори, които излизаха на арената, долиташе ужасният рев на дивите животни.

— Всеки момент ще започне! — възкликна Регина и разроши с пръсти косите си, елегантно фризирани от Ким. — Нямам търпение!

— И баща ти също — отвърна Ким.

Регина се разсмя.

— О, той си е такъв. Но не вярвам, че ще се стресне от заплахите на един жалък изнудвач.

Ким предпочете да замълчи. Тя събуди Марк миналата нощ и му показа стрелата с посланието. Външно едилът запази спокойствие, но гласът му внезапно стана някак писклив и леко истеричен.

Момичето нямаше търпение да разкаже на Леон и Юлиан за предупреждението на Отмъстителя. Може би щеше да успее да навести приятелите си след игрите. Ким погледна отново Марк. Едилът стоеше пред ложата с балдахина и гледаше втренчено трона на императора, сякаш така можеше да го доведе по-скоро в Колизея.

Най-сетне се чува фанфари. Император Тит приближаваше със свитата си! През амфитеатъра, изпълнен до последното от 50-хилядите си места, премина въодушевен рев. Всички бяха скочили на крака и приветстваха императора. Тит изчака овациите няколко минути. Сетне вдигна ръка и шумът тутакси секна.

В настаналата мъртва тишина императорът се обърна към своя народ:

— Аз, Вашият Император, ви подарявам този красив амфитеатър и тези игри. Те ще продължат сто дни и никога няма да бъдат забравени!

След това Тит седна. Овациите отново избухнаха. Сто дни! Това беше нечувано! И Ким се присъедини към ръкопляскането. После видя как императорът направи знак на своя едил. Марк се надигна. И той изглеждаше като владетел — владетелят на игрите: върху червената си туника носеше тога^[3] с широка пурпурна ивица, тежък венец от златни

листа украсяваше оплешивяващата му глава. В лявата си ръка държеше скиптър от слонова кост, увенчан с орел, размахал криле, а в дясната — обикновена бяла кърпа — мапа^[4]. Долу на арената първите участници в програмата гледаха втренчено кърпата.

Четиримата водачи на леките двуколки, наричани квадриги^[5], чакаха знак. Всяка двуколка имаше впряг от по четири коня, които пристъпяха неспокойно на място, сякаш танцуваха. Кърпата в ръката на Марк идеше да даде старта на надбягването. Публиката викаше, свиреше и дюдюкаше, беше обзета от истинска треска, Ким дъвчеше развълнувано долната си устна. Но когато Марк понечи да размаха мапата, през въздуха профуча горяща стрела, отнесе кърпата от ръката му и я прикова към един от стълбовете, поддържащи императорския балдахин.

Всички ужасени се втренчиха в ложата на императора. Никой не смееше да мръдне. Случилото се бе толкова ужасно, че хората застинаха като парализирани. От стълба се издигна черен дим и Ким си помисли, че ако никой не изгаси огъня, цялата ложа ще пламне. Но никой не помръдваше от мястото си — дори императорът. Той гледаше

горящата стрела с високомерно презрение. Ким обаче не можеше да стои със скръстени ръце. Тя скочи, изтича до ложата, грабна делва с вода и я изля върху стрелата. При това забеляза, че там, където не бе почерняла от огъня, стрелата беше червена — несъмнено послание от Отмъстителя!

Тит погледна момичето благосклонно.

— Виждам, че имаш повече смелост от всички подлизурковци около мен.

Ким се поклонил със страхопочитание и отстъпил две крачки назад. Тя чу как императорът нареди на един центурион^[6] да започнат издирването на стрелеца.

— Марк! — извика в следващия миг императорът с леден глас. — Това ли са сензационните игри, които ми обеща? В името на Марс! — Той заръкопляска подигравателно. — Възхитен съм! Наистина! Валде бона^[7], приятелю, валде бона!

Едилът се засмя престорено. По челото му се стичаше пот.

— Само незначителен инцидент, императоре мой. Ако питаш мен, изобщо не си заслужава да говорим.

— Но аз не те питам! Тази стрела можеше да улучи мен, кълна се в Юпитер! Мен, императора! А сега, дай най-сетне начало на надпреварата, ако не искаш да станеш предястие на лъвовете!

Марк се подчини, разтреперан от гняв и страх. Поиска друга кърпа. Надбягването започна. Като по даден знак настроението в амфитеатъра се вдигна. Ким се върна на мястото си. Водачите на колесниците бяха груби и безмилостни, те пришпорваха с камшици не само собствените си коне, но и тези на съперниците. След първата обиколка един от водачите падна от квадригата и тя го повлече. Пясъкът под тялото му почервеня. Ким отмести очи, но Регина се изправи на крака от вълнение. Ким предпочиташе да мисли за стрелата, откъде ли я изстреляха? Тя стоеше забита под ъгъл в стълба, което означава, че е излетяла от по-ниско място. Ким огледа и откри множество зарешетени отвори, през които колесниците излизаха на арената, оттам излизаха и гладиаторите, и животните.

Да, помисли си Ким, стрелецът сигурно е дебнал в някой от тези проходи. Така трябва да е било. Дали Леон и Юлиан са забелязали нещо?

— Хей, да не ти е лошо? — попита я през смях Регина. — Да не би да не можеш да гледаш кръв?

Ето това е голямата възможност, досети се Ким. Тя кимна, извини се и се измъкна с Кия. Трябва непременно да поговори с момчетата!

[1] Амфитеатър — В античността обществена сграда с овална или кръгла форма и стъпаловидно наредени седалки около арена за публични зрелища — състезания, игри, представления. — Б.пр. ↑

[2] Места за жените — В Рим жените нямали право сами да посещават игрите. За тях имало специални места, които били зад тези за мъжете, но пред правостоящите места за най-бедните и робите. — Б.пр. ↑

[3] Тога — Дреха от дълго правоъгълно парче плат, увито и драпирано около тялото. Римските граждани носели тоги в официални случаи. — Б.пр. ↑

[4] Мапа — Бяла кърпа, с която се давало начало на игрите в амфитеатъра или цирка. — Б.пр. ↑

[5] Квадрига — Лека колесница с две колела за надбягване, теглена от четири коня. — Б.пр. ↑

[6] Центурион — Римски офицер, който командва центурия (80 войника). — Б.пр. ↑

[7] Валде бона — Много добре! — Б.пр. ↑

РИСКОВАН ПЛАН

Ким изтича по един от коридорите, който водеше към подземията на Колизея. Навсякъде гъмжеше от войници, които издирваха тайнствения Отмъстител. След кратко лутане Ким откри приятелите си край клетката на една мечка.

— Разбрахте ли? — попита Ким, останала без дъх от тичането.

— Естествено! Изведнъж настана толкова необичайна тишина, че излязохме да проверим какво става.

— Е, и?

Леон подръпна крайчето на ухото си — както винаги, когато размишляваше усилено.

— Хм, бих казал, че стрелата е изстреляна някъде оттук, от подземията. Ако стрелецът беше на трибуните, щяха да го видят и да го спрат. Вероятно се е промъкнал под Колизея. Тук има толкова много хора, че едва ли някой го е забелязал. Лъкът и стрелите му сигурно са били скрити, а той е дебнал в проходите, които водят към арената. Елате с мен!

И Леон поведе приятелите си към една от решетките. Погледнаха навън. Едилът Марк тъкмо награждаваше победителя в надбягването с колесници.

— Като се има предвид ъгълът, под който е забита в стълба, стрелата трябва да е била изстреляна точно оттук — установи Леон.

— Браво на теб! — похвали го Ким, след като хвърли поглед към ложата на императора.

— Точно така — съгласи се и Юлиан. Внезапно тясното му умно лице почервения от вълнение. — Но чуйте това: малко преди инцидента видях Андроник. Точно тук! Носех вода и случайно минах оттук. Андроник се беше облегал на решетката и се взираше навън.

— Сигурен ли си?

— Сто процента! — закима Юлиан.

— Андроник — промърмори замислено Леон. — Той беше подозрително добре информиран за първите изстрели. Освен това има

мотив — мрази Марк.

— Вече стреляха и по вилата на Марк — допълни Ким и им разказа за събитията от миналата нощ.

Леон изопна рамене и целият се напрегна.

— Трябва да държим под око Андроник.

— Добра идея — съгласи се Ким. — Но за съжаление ще трябва да се оправяте без мен. Време е да се върна при моята господарка Регина.

— Тя продължава ли да се държи така гадно?

— Трябва да видите котарака й. В сравнение с него Регина е направо безобидна — разсмя се Ким. — Ще се срещнем утре. Сетих се вече как ще се измъкна! Късмет!

Ким се отдалечи, а Юлиан попита предпазливо:

— Как смяташ да държиш под око Андроник? Нали вечер той напуска Колизея. Имаш ли някакъв план?

— Естествено — заяви Леон и надникна към арената.

Там вдигнаха решетката на един от проходите и на сцената се втурнаха с рев четири тигъра. Очакваха ги осем въоръжени до зъби гладиатори. Настана страховита касапница под френетичните^[1] крясъци на публиката.

— О, Боже — възкликна Леон.

Лицето му беше въсъчно бледо.

Юлиан дръпна приятеля си от решетката. Срещу тях по главния коридор се зададе отделение войници. От разговорите им стана ясно, че още не са открили и следа от тайнствения стрелец.

— Ти щеше да ми обясняваш твоя план — настоя Юлиан. — Ако наистина имаш план.

— Разбира се, че имам — отвърна спокойно Леон. — Тази вечер ще се залепим за Андроник. Ще ми се да хвърля един поглед на жилището му. Ако открием там червени стрели, тайнственият отмъстител ще ни е в ръцете!

С настъпването на вечерта Колизеят се изпразни. Тълпата се беше забавлявала чудесно с брутални убийства на животни и смъртоносни гладиаторски битки. Главната тема за разговор обаче беше горящата стрела. Името на Отмъстителя беше в устата на всички.

Чуваха се всякакви фантастични версии. Страхът от нови нападения се смеси с нарастващо възхищение. Кой е толкова безстрашен и уморен от живота, та да се реши на подобна дързост? И как така стражите не са открили стрелеца? За кого изобщо е предназначена стрелата — за Марк или за самия император?

За Юлиан и Леон работният ден още не беше приключил. Те почистиха прогизналия от кръв пясък на арената, нахраниха и напоиха животните, оцелели след касапницата, малко преди това видяха как работници изнесоха с каруца от Колизея няколко мъртви гладиатори. Колкото и да се стараеха, Андроник все ги подканяше да бързат, беше нервен и припрян. Накрая все пак всички задължения бяха изпълнени.

— Лягайте по-бързо да спите — посъветва той момчетата и им даде по няколко монети. — Утре ви очаква още по-труден ден. Аз тръгвам.

Юлиан и Леон кимнаха. Дадоха малка преднина на мрачния тракиец и после незабелязано го последваха.

Навън Андроник зави надясно и тръгна с широки крачки по улицата, която се спускаше надолу по хълма. После изчезна в някаква инсула, един от множеството жилищни блокове.

— А сега? — Юлиан беше изморен и гладен.

— След него, как иначе? — отвърна Леон и тръгна напред.

Озоваха се в мръсен вътрешен двор. Стълбища водеха към трите етажа на зданието. Леон и Юлиан видяха как Андроник се изкачи най-горе.

— А сега? — отново попита Юлиан.

— Трябва да го подмамиш навън. Аз ще се вмъкна в жилището му и ще се огледам — обясни Леон своя план.

— Аха, така значи... — проточи Юлиан.

Наблизо мина момче на тяхната възраст и ги загледа подозрително. На Леон му хрумна по-добра идея.

— Аве, ще ни направиш ли една услуга?

— И защо да го правя? — отвърна момчето и си бръкна в носа.

— Защото ще ти платим за това.

Усмивка пробягна по лицето на хлапето.

— Това е нещо друго. Какво трябва да направя?

— Повикай Андроник долу. Кажу му, че куриер му носи важна вест.

- Защо не го направиш сам?
- Защото никой не ми плаща за това.
- Добре, става. Колко?

Леон извади една монета от кожената си торбичка и я подхвърли на момчето. То ловко я улови, но после поклати глава неодобрително. Леон трябваше да удвои хонорара.

Юлиан се скри край входа, а Леон и момчето изтичаха нагоре по стълбите. Младият римлянин отиде право при вратата на Андроник, а Леон се скри зад една издатина на стената в коридора. С туптящо сърце наблюдаваше как планът му влиза в действие: без да заключва вратата, мрачният тракиец изтича надолу по стълбите след момчето. Леон изскочи светкавично от прикритието си и се шмугна през полуотворената врата.

Трябва да се действа бързо, в последните лъчи дневна светлина той видя правоъгълно помещение, което очевидно служеше за дневна и спалня. До прозореца стърчеше грозен шкаф, около малката маса в средата на стаята имаше два стола. В ъгъла беше леглото на Андроник с възглавница и постелка. До него — още една врата. Леон се поколеба. Къде да търси? Изминаха безценни секунди.

Започвай! — нареди си сам Леон. Андроник може да се върне всеки момент.

Той съсредоточено започна да претърсва жилището. Първо се зае с шкафа. Няколко дрехи, още едно одеяло, всякакви дреболии — нищо. Разочарован, Леон се наведе и погледна под леглото. Отново нищо.

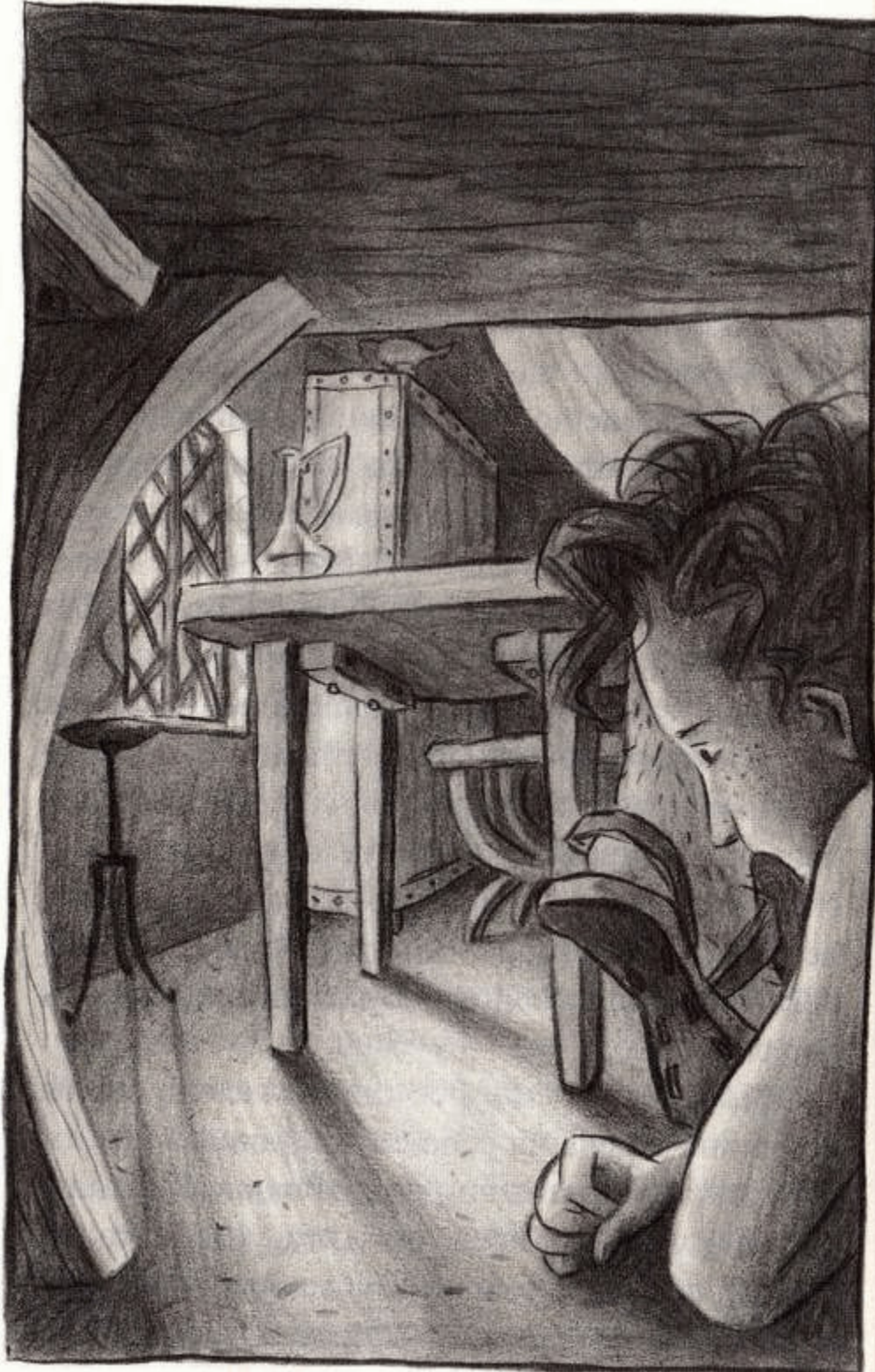
В този момент от коридора се чу шум. По челото на момчето изби пот, с няколко крачки се озова при вратата на жилището, откряна я и надникна навън. Две деца играеха на криеница. Облекчен, Леон се върна и продължи търсенето.

Сега се вмъкна в съседната стая: помещение без прозорци, почти напълно тъмно. Леон се поколеба дали да не запали маслената лампа. Но с какво? Освен това нямаше време, протегна ръце и опипа мрака около себе си. Внезапно блъсна нещо твърдо с крака си. Наведе се, ръцете му усетиха гладко дърво и разбра, че трябва да е ракла. Беше затворена с резе! Леон коленичи и вдигна капака. После бръкна предпазливо вътре. Усети нещо меко в ръцете си. Туника, предположи той. Продължи да рови в раклата, но не напипа нищо, което да прилича на стрели.

Тъкмо когато понечи да се изправи, дочу приглушени гласове! Невъзможно е да са децата! Бяха мъжки гласове! Изскочи от тъмната стая и изтича до външната врата, беше хванал дръжката, когато отново чу глас. Кръвта замръзна във вените му — беше гласът на Андроник! И очевидно беше пред вратата на жилището си! Пътят за бягство е отрязан. Леон се огледа паникьосано. Леглото! С един скок се промъкна под него и се скри добре. За щастие покривката висеше почти до пода. Вратата се отвори със скърцане.

— Проклети деца, все ще измислят някоя щуротия — рече на себе си Андроник.

Леон надникна изпод покривката. Краката на строгия тракиец отидоха до масата, спряха, обърнаха се и тръгнаха право към леглото. Леон затаи дъх. Андроник седна! Дървените дъски изскърцаха, очевидно беше се изтегнал на леглото с целия си ръст.

Дано по-скоро да започне да хърка, мислеше си Леон. Тогава ще се измъкна.

Но Андроник изобщо не мислеше да заспива. Той си тананикаше някаква мелодия и продължи да си говори сам. Леон имаше чувството, че мъжът чака някого.

Трябва да беше минал половин час, когато на вратата се почука. Андроник стана и отвори.

— Андроник, приятелю, какво ще кажеш за радостната вест?

— Чудесно, кълна се в Зевс, по-добре не би могло да мине — отвърна Андроник и се разсмя. За пръв път Леон го чу да се смее. Прахолякът под леглото загъделичка ноздрите му. Той стисна с всички сили носа си, за да не кихне.

— Искаш ли глътка вино? — попита Андроник своя гост.

— С най-голямо удоволствие.

Краката на Андроник изчезнаха в съседната стая.

— Никак не е зле — похвали малко по-късно гостът виното.

— Купих го от един сириец, на ъгъла — отвърна Андроник. — Нов е тук.

— Трябва да го запомня — рече гостът. — Но да се върнем на нашия приятел. Как го прие?

Андроник отново се разсмя.

— Трябваше да видиш лицето му, беше по-бяло от мапата.

— Всъщност аз се заклев никога повече да не гледам тази брутална касапница на арената — рече гостът. — Но сега случаят е особен. Утре непременно ще дойда.

— О, да! Ще си заслужава. А сега допий си чашата, приятелю. Гладен съм. Да излезем да хапнем нещо. Ако побързаме, ще намерим места в любимата ми каупона.

— Твоето добро вино ми помага да пия бързо, кълна се в Дионис^[2]! — млясна доволно гостът.

Леон чу как чашата се оставя на масата, после подът отново изскърца под стъпките на двамата мъже. Вратата се отвори и се затвори. Сега Леон дочу звук, който изобщо не му хареса: в ключалката се завъртя ключ. Той беше заключен в жилището на Андроник!

Момчето изпълзя изпод леглото, изтупа праха от туниката си и отчаяно запремисля как да се измъкне оттук. Прозорецът! Леон го отвори и погледна навън. Дълбоко под него пулсираше животът на улицата. Много магазини и естествено, всички кръчми бяха отворени.

Но как да се спусне от третия етаж? Той се огледа. Покрай стената под прозореца на Андроник минаваше перваз. Беше широк около две стъпки и изчезваше в тъмнината, похлупила Рим като черна завеса. Леон праметна крак през прозореца, стъпи на перваза и се притисна с гръб към стената. Започна да се придвижва стъпка по стъпка, като избягваше да поглежда надолу. След двайсетина метра первазът свърши. На около три метра под себе си Леон различи покрива на друга къща. Той задъвка неуверено долната си устна. Нямаше връщане назад. Протегна крак и скочи. Сблъсъкът с долния покрив беше много твърд и за миг го остави без дъх. Остана да лежи около минута. Огледа се и разбра, че се е приземил върху покривна тераса. Една стълба го отведе на улицата.

Юлиан го посрещна, много развълнуван:

— Къде се губи толкова дълго!?

— Направих си малка разходка — гласеше ироничният отговор. — Трябваше да ме предупредиш, че Андроник се връща. За малко да ме спипа.

— Как бих могъл да те предупредя? — възрази Юлиан. — Нали е съвсем ясно, че Андроник ще се върне бързо, след като не открие долу пратеник. Планът ти просто не беше обмислен докрай!

— Няма значение, сега не е време да спорим — махна с ръка Леон.

Той разказа за посещението си в жилището на Андроник с пълни подробности.

— Вторият мъж също беше тракиец. Споменаваха бога Дионис. А той произхожда от Тракия и е на особена почит сред тракийците, нали така? — завърши той.

— Да — потвърди Юлиан. — Но какво от това? Жалко, че не си намерил стрели.

Леон поклати глава разочаровано.

— Андроник е нашият човек! — беше напълно убедено момчето. — Той е тайнственият Отмъстител. А другият тип е съучастник. Трябваше да ги чуеш колко се радват за нападението в Колизея!

— Но това не е доказателство — възрази Юлиан.

— Така е — призна Леон. — Ще трябва да измислим нещо по-умно!

[1] Френетичен — (гр.) — буен, възторжен, ентузиазиран. — Б.пр. ↑

[2] Дионис — Древногръцки бог с тракийски произход, божество на умиращата и възраждащата се природа, на виното, лозарството и веселието. — Б.пр. ↑

ОГЪН!

На следващия ден в Рим беше още по-горещо. Слънцето безпощадно сипеше жар над Колизея и върху работниците, които приготвяха арената. Между дебелите стени цареше непоносим задух. Всички бяха много по-раздразнителни от обикновено. Затова Леон и Юлиан внимаваха да не изпуснат от очи Андроник. Докато почистваха клетките на тигрите и лъвовете, те крояха планове как да го изобличат. Но не им хрумна нищо добро. Надяваха се, че Ким и Кия все пак ще наминат. Ким винаги имаше неизчерпаем запас от спасителни идеи. Но и двете не се появиха. На момчетата не им остана нищо друго, освен да си отварят очите и на втория ден от празненствата по случай откриването на игрите.

Следобед петдесет хиляди зрители отново нахлуха през добре охраняваните входове на амфитеатъра, фанфари оповестиха началото на игрите. При всяка свободна минутка Юлиан и Леон хвърляха поглед през зарешетените входове към арената. Видяха как Марк откри игрите, застанал отново пред ложата на императора. Започнаха безобидни боксови срещи, после по арената преминаха екзотични животни от римските колонии: камила, слон, няколко щрауса.

Публиката още не се беше съвзела от гледката, когато гладиаторите подгониха по арената дебел мъж с клюмнала глава. Беше оповестено високо, че той не си е платил наема. Избухна смях.

Жена, която се опитвала да продава фалшиви прахчета срещу коремни болки, също публично бе освиркана.

След тези подгряващи номера стана по-сериозно. Докато музикантите забавляваха зрителите, на арената се втурнаха работници и вдигнаха дървените плочи, които я застилаха. Отдолу се разкри широк канал, пълен с вода. После във водата бяха спуснати два платнохода, всеки с по двадесет тежковъоръжени мъже.

— Нашият достопочтен император благоволи днес да ни забавлява с морска битка! — провикна се Марк.

Множеството зарева от удоволствие.

Платноходите се сблъскаха и екипажите се вкопчиха в кървава битка помежду си. Настана страшна касапница, насърчавана от крясъците на зрителите. Дори императорът ръкопляскаше възхитен.

— По-скоро бих скочил през борда, отколкото да се оставя да ме пронижат като чучело — изпъшка Юлиан.

— Не вярвам — отвърна му тихо Леон. — Във водата има крокодили...

Сега и Юлиан видя, че кръвожадните животни само чакат някой да падне през борда. Отвратени, приятелите понечиха да се извърнат. В този момент една горяща стрела прелетя покрай корабите към гигантския велум, опънат над Колизея. Платното веднага пламна.

— Отмъстителят! — изкрещя Юлиан. — Това може да е само Отмъстителят!

Огънят се разпространи с бясна скорост. По арената заваляха горящи парчета плат, подпалиха платната на корабите и предизвикаха паника сред публиката. Хората наскочаха и един през друг се втурнаха към изходите. Мнозина бяха стъпкани под краката на напирещата тълпа. Панически крясъци кънтяха из амфитеатъра. Появиха се войници и заедно с неколцина по-хладнокръвни зрители направиха противопожарна верига. Така поне можеха да спрат огъня, който вече се плъзгаше по дървените стълбове, на които бе опънато платното. Корабите на арената бяха лумнали като факли. За няколко минути амфитеатърът се превърна в ад, публиката, която дойде да види как други се борят за живота си, сега се опитваше да спаси собствената си кожа.

— Дано с Ким и Кия всичко да е наред! — притесняваше се Юлиан.

— Не забравяй, че Кия спаси живота на фараонката Хатшепсут — успокояваше го Леон.

Юлиан кимна мълчаливо. Умната египетска котка не само ги закриляше в опасни ситуации, но им помогна да разкрият кой иска да отнеме живота на Хатшепсут.

Внезапно детективският му нюх се разбуди. Той посочи зарешетения проход срещу тях.

— Стрелата дойде оттам — рече той. — Ела, нека проверим какво става отсреща.

— Както кажеш, но трябва да внимаваме да не срещнем Андроник. На него едва ли ще му хареса, че сме се измъкнали от работа и душим наоколо.

Момчетата затичаха през подземните проходи на Колизея и достигнаха безпрепятствено целта си.

— Ето, стрела! — извика развълнуван Юлиан. Той се наведе над находката си. — Погледни, боядисана е в червено!

— Кърваво червено — уточни Леон. — Цветът на отмъщението.

— Нарочно е оставил стрелата тук — предположи Юлиан. — Това му е нещо като визитна картичка.

— Внимание — извика в същия момент Леон. — Не мърдай!

Юлиан го погледна недоумяващо:

— Но защо?

— Има следи, точно пред теб! Сигурно са на Отмъстителя! Не стъпвай върху тях! — предупреди Леон и се наведе. — Прилича на отпечатък от сандал.

Юлиан се съгласи.

— Хм — замисли се Леон. — Няма много работници в Колизея, които носят сандали. Повечето тичат боси. Но за един съм сигурен, че винаги носи сандали.

Юлиан погледна приятеля си изпитателно.

— Андроник!

— Точно така! — кимна Леон и започна да измерва с ръце отпечатъка. — Три длани — заяви той и се изправи. — Сега остава да открием дали големината на сандалите му съвпада с този отпечатък!

— Как смяташ да го разбереш? Да не мислиш, че Андроник ще пъхне доброволно подметките си под носа ти?

— Под носа ми? Не, не бих искал! — отвърна Леон и сбърчи нос с усмивка. — Но сигурно ще се появи възможност, само почакай. Ела, да потърсим Ким и Кия.

Момчетата се промъкнаха през подземните коридори на Колизея, незабелязано от Андроник. Навън още цареше хаос, но приятелите имаха късмет: в суматохата един роб им показа къде е семейството на Марк. То още стоеше на площада пред амфитеатъра. Едилът крещеше със зачервено лице на някакъв центурион. Приятелите чуха, че сред зрителите имало ранени и мъртви.

Зад Марк стоеше жена му Бландиния, челото ѝ беше прорязано от гневна бръчка. Дъщерята Регина също изглеждаше доста раздражена. Кракът ѝ в елегантен кожен сандал потропваше нервно по земята. Тя очевидно искаше час по-скоро да се прибере у дома и нямаше желание да чака баща си. Кордон от широкоплещести роби обграждаше патрицианското семейство. В единия край бяха Ким и Кия.

Юлиан и Леон изтичаха при тях. Ким сграбчи в прегръдките си приятелите, Кия ги побутна с нос.

— Радвам се, че всички сме живи и здрави! — рече момичето с облекчение.

— Какъв късмет, че сте успели да се измъкнете невредими от този ад — отвърна Юлиан.

Леон се наведе към хубавата котка и я почеса зад ушите. Кия му благодари с протяжно мъркане.

— При нас, общо взето, всичко мина гладко — разказа Ким и сниши глас. — Но император Тит беше бесен. Не бих искала да съм на мястото на Марк. Тит хвърли цялата вина за покушението върху него.

— Имаме нова следа! — прошепна Леон, след като се огледа и се увери, че никой не може да ги чуе. Сетне разказа за стрелата и отпечатъка от сандала.

Ким ококори очи.

— Браво, момчета — похвали ги тя. — Сега вече сме плътно по петите на Отмъстителя. Но дали наистина е Андроник? Не знам...

— Защо?

— Някак не мога да си го представя.

— Как така? — настояха момчетата.

— Нямам представа, просто женска интуиция — разсмя се Ким.

— О, престани с тези глупости — ядоса се Леон, но и той се засмя.

Юлиан вдигна ръка.

— Внимание, струва ми се, че Марк иска да си върви.

Едилът беше отпратил центуриона с гневно проклятие и извика Регина:

— Хайде, пупа, да си вървим у дома.

— Не ме наричай пупа! Колко пъти да ти казвам? — избухна младата жена.

— Добре, де, добре — съгласи се баща ѝ, който в мислите си очевидно беше другаде. — Хайде, пупа! И ти, Бландиния!

— Нима не си забелязал, че всички чакат само теб! В името на Юпитер! — изсъска в отговор жена му.

Ким вдигна рамене със съжаление.

— Жалко, но трябва да тръгвам — пак в къщата на пупа и нейния татко.

— Отваряй си очите — напомни ѝ Юлиан. — Когато заловят Отмъстителю, Марк сигурно ще научи пръв!

— Ясно! Ще ви държа в течение! — махна им с ръка Ким.

НОВО ПОДОЗРЕНИЕ

В семейството на едила цареше ледена атмосфера. Ким с изненада установи, че нито Бландиния, нито Регина взеха страната на Марк. Напротив, също като императора те явно считаха Марк виновен за катастрофата на игрите.

— Боговете са срещу теб — дочу Ким презрителния упрек на Бландиния. — Ще станем за смях на цял Рим. Императорът ще те лиши от служба. И тогава ще бъдем разорени!

А Регина цитира мрачно римския поет Овидий: *Tempora si fuerint nubila solus eris*. Във времена, когато по небето се събират облаци, ще бъдеш сам.

Марк замълча, трепереше от гняв.

По-късно във вилата — здрачът тъкмо беше паднал — едилът вървеше напред-назад из атриума, като тигър в тесните клетки на Колизея. Непрекъснато пристигаха пратеници и носеха послания. Но спасителната вест не идваше: търсенето на Отмъстителя оставаше безрезултатно.

Изпратиха Ким в кухнята да помага при приготвянето на цена^[1], вечерята. Кия също дойде с нея. А тлъстият Брут едва не се побърка, когато египетската котка се настани дръзко в царството му. Обаче, както и при последната им среща, Кия просто не го забелязваше. Това ядоса още повече Брут, но нали беше твърде страхлив — не посмя да нападне Кия. Напълно невъзмутима, Кия седна под една маса и започна да си чисти козината. През това време Ким помогна да почистят граха. Основното ястие беше крехък печен дивеч със сладък грах и зелен фасул. За десерт щяха да сервират кайсии от Армения и фурми от Африка.

Междувременно вечерта напредна. Позволиха на Ким да се прибере и тя поведе Кия към стаичката си, хвърли се на леглото и се замисли. От улицата долитаха приглушени шумове. Денят премина

пред затворените очи на Ким като на филмова лента. Игрите на арената, морската битка, стрелата, огънят, хаосът. Марк, болен от страх пред императора, който държи в ръцете си кариерата и живота му. И Бландиния, жената на Марк, за която положението в обществото очевидно беше по-важно от всичко.

Страхотно семейство, няма що, мислеше си Ким. Тогава усети муцунката на Кия в дланта си.

— Какво има, мъничката ми? — почуди се Ким и погледна продълговатите изумрудени очи на котката. Кия измяука подканващо и изтича към вратата.

— Искаш да излезеш навън?

Котката я погледна и намигна.

— Какво? Искаш да дойда с теб?

Кия измяука отново. Изглеждаше развълнувана.

Ким изпуфтя отегчено. Всъщност нямаше никакво желание да става от леглото. Но Кия като че ли искаше да ѝ покаже нещо. Ким си спомни нощта, когато котката я отведе при предупредителното писмо от Отмъстителя. Надигна се с въздишка и отвори вратата. Кия изхвърча навън и се втурна право към трапезарията. Ким се промъкна след нея, радостна, че не срещна някой, който би могъл да ѝ зададе неудобни въпроси.

Триклиният^[2] бе непосредствено до кухнята, отделен от коридора само с тежки завеси. Ким дочу неясно гласовете на Марк и Бландиния. Звучаха развълнувано, Марк дори изкрещя. Какво става? Ким забрави, че ѝ се спи. Огледа се. Коридорът беше празен. Отлично! Промъкна се на пръсти още по-близо, така че усети по лицето си дебелия мъхест плат. През пролука в завесите успя да надникне в трапезарията. Марк и Бландиния лежах на кушетките за хранене, край тях се виждаха полупразни винени чаши и хлебчета с мед и пипер върху сребърни табли. Бузите на Марк бяха зачервени, очите оцъклени.

— Този Тит! — извика той в следващия миг. — Злоупотребява с
игрите, за да увеличи славата си!

Бландиния взе едно от хлебчетата с върха на пръстите си.

— Защо се вълнуваш толкова, Марк? — попита хладно тя. — Императорът винаги е използвал игрите, за да се изтъкне и да спечели народа за себе си. Това са неговите игри, игрите на императора.

Марк поклати ядосано глава и посегна към чашата си.

— Не, в името на Юпитер! — възрази той енергично, отпи голяма глътка вино и продължи: — Този амфитеатър е символ. Символ на победата на реда над хаоса и беззаконието, на доброто над злото. Разбери, Бландиния, амфитеатърът въплъщава всичко, което ни прави силни, нас, римляните. Тук ние показваме на враговете си какво ще им се случи, ако се осмелят да нападнат Рим и да нарушат нашия ред. Тит обаче иска да използва тези игри единствено за личната си власт.

— Да нарушат нашия ред? — повтори Бландиния, дъвчейки. — Така както го прави онзи Отмъстител — това ли имаш предвид?

Ким прехапа устни. Бландиния очевидно умее да слага сол в раните на мъжа си. Странен шум я накара да подскочи от ужас. Обърна се, но не видя никого. Може би е само някоя мишка. Ким въздъхна облекчено и продължи да подслушва. Котката обикаляше безшумно наоколо.

— Ти го казваш, Бландиния! — извика ядосан Марк и скочи от кушетката. — Но и той ще си получи заслуженото. Ще преследвам този Отмъстител докрай и ще го убия като... Като див глиган, кълна се в Диана^[3].

Жена му махна с ръка.

— О, Марк, седни и не разсипвай вино. Калъфите на възглавниците, върху които лежиш, са от Немаусус^[4]!

— Добре де, добре — отстъпи Марк.

Изглеждаше разгневен и отчаян.

— Намери най-сетне този Отмъстител — посъветва го жена му. — И тогава игрите ще станат и твои игри — поне малко.

Едилът се изсмя ехидно.

— Не, не вярвам. Дори да му поднесем този проклет Отмъстител на поднос, Тит няма да престане да ме тормози. Той ме мрази... и аз... също го мразя, кълна се в Марс!

Бландиния изпищя пронизително.

— Да не би виното да те е опило? Как може да говориш такива неща? Ако императорът чуе това, ще те хвърли на дивите зверове.

На Ким ѝ стана горещо. Марк мразеше императора? Това е повече от интересно!

— Плюя на императора и плюя на тези игри! Те отдавна са загубили всякакъв смисъл. Тит злоупотреби с тях. Императорът е суетен и самодоволен!

Бландиния се почука по челото.

— Само ако те чуе някой! Ще си загубиш главата заради тези приказки!

Едилът си наля още вино.

— Да изчакаме — процеди през зъби той. — Не съм само аз на това мнение, повярвай ми!

— Какво искаш да кажеш? — гласът на Бландиния прозвуча неуверено.

— В Сената^[5] има достатъчно хора, които не одобряват управлението на Тит — призна ѝ Марк. — Мъже с власт, така да знаеш! Мъже, които са готови да вземат решения и не искат да чакат повече!

— Твоите думи ме изпълват със страх! — прошепна Бландиния.

— Страх? О, сигурно! — извика Марк. — Но не аз ще се страхувам вече, Бландиния. — Внезапно той се разсмя. — Тит ще се страхува! Да, да, самият император!

— Престани, престани в името на Юпитер! — ужаси се Бландиния. — Това звучи така, сякаш ти одобряваш безчинствата на този тайнствен стрелец.

Марк отвърна с подигравателен смях.

— И кои са тези могъщи сенатори^[6], за които говориш? — полюбопитства Бландиния.

— Ще ги видиш утре, ако искаш. Очаквам ги за цена.

— Колко мило, все пак ме предупреди, че ще имаме гости — обиди се жена му. — Нали трябва да се приготвя.

— Ти? Искаш да кажеш, че трябва да наредиш на нашите роби да приготвят всичко — подигра я Марк. — Или не са ти достатъчни? Тогава още утре ще купя нови. На пристанището има кораб с чудесни роби от Нубия^[7].

— Не, не е необходимо — възрази Бландиния. — Но като стана дума за роби... къде са тези мързеливци? Каната за вино е празна! В този дом човек трябва да прави всичко сам.

През процепа между завесите Ким видя, че Бландиния се надига. Косите ѝ настръхнаха и тя затича по-бързо от вятъра по хладните плочи с прекрасни мозайки. Кия тичаше след нея. Скриха се зад една колона до стълбището. Приблжиха стъпки. После прозвучаха гневните упреци на Бландиния, която викаше робите. От кухнята се чува викове, после някакви извинения и господарката на дома се върна в триклия, мърморейки. Когато отново настана тишина, Ким се измъкна от скривалището си и се прибра в стаята си.

Легна на леглото, запъхтяна и развълнувана. Не можеше да повярва на ушите си! Какви неща говори този Марк. Той мрази императора, и не само той! Докато галеше Кия, наместила се на корема ѝ, Ким анализира ситуацията. Ново подозрение я ослепи: дали пък самият Марк не стои зад нападенията? Дали той и сенаторите не са възложили на Отмъстителя да провали игрите, за да навреди на императора? Ами ако заплашителните писма до Марк имат за цел само да отклонят вниманието от него?

Каква хитра маневра, помисли си Ким. Беше толкова невероятно, че дълго не можа да заспи. Колкото повече мислеше, толкова пострашно ѝ беше: нима е в дома на коварен заговорник, който не се бои да минава през труповете?

[1] Цена — Вечеря, основното хранене в традицията на римляните. — Б.пр. ↑

[2] Триклиний — Трапезария — името идва от „три легла“. Сътрапезниците се разполагали на три легла, разположени „П“-образно около масата. На всяко легло имало по три места, така че броят на гостите обикновено не надвишавал тази цифра. — Б.пр. ↑

[3] Диана — Богиня на луната и на лова, покровителка на дивите зверове. — Б.пр. ↑

[4] Немаусус — Днес град Ним, разположен на юг от Марсилия в Южна Франция. — Б.пр. ↑

[5] Сенат — Съвет от аристократи, който представлявал върховната власт при републиката. Сенаторите били избирани измежду патрициите. По-късно, по време на Империята, Сенатът става достъпен и за други прослойки на обществото. — Б.пр. ↑

[6] Сенатор — Член на Сената. — Б.пр. ↑

[7] Нубия — Държава в античността, разположена по поречието на Нил на част от териториите на днешните Судан и Египет. — Б.пр. ↑

ГЛАДИАТОРЪТ

На следващата сутрин Ким извади късмет. Регина спа до късно, а Бландиния и Марк нямаха задачи за нея. Известно време помага в кухнята, а Кия остана да се препича на слънце на перваза в стаичката им. Ким използва един момент, когато никой нямаше нужда от нея, измъкна се незабелязано от къщата и изтича до Колизея. Откри приятелите си при скрипеца за повдигане на тежести. Отново се беше счупил и наоколо цареше суматоха. Децата се скриха в един тъмен ъгъл, за да говорят на спокойствие. Ким разказа развълнувано за новото си подозрение.

— Това вече е трепач! — възкликна Леон, когато момичето приключи разказа си.

— Абсолютно — съгласи се Юлиан с него. — Никога не би ми хрумнало. Оттук нататък разследването ще протича в две посоки. Ти, Ким, ще държиш под око Марк. Отваряй си ушите тази вечер на събирането в къщата му. А ние с Леон продължаваме да дебнем Андроник.

— Успяхте ли вече да сравните сандалите му със следите от пясъка при решетката? — попита Ким.

— Не, досега не сме имали удобен случай. Но той ще се появи — обеща Леон.

В същия миг в подземиято прокълтя гласът на Андроник.

— Къде са изчезнали отново двамата малки мързеливци, в името на Зевс?

Ким се усмихна.

— Той търси вас, момчета!

Леон и Юлиан въздъхнаха.

Появи се гневният тракиец.

— Какво прави тук това момиче? — попита грубо той. — Или се хващай на работа с тях, или изчезвай!

— Предпочитам второто — озъби му се Ким.

— Дръж си езика зад зъбите! — посъветва я Андроник и се наведе заплашително над нея.

Ким се шмугна край него и изтича към изхода.

— Ще се видим скоро! — извика тя на приятелите си за сбогом.

— Хайде, разтоварете храната от рампата — нареди Андроник.

Момчетата се заловиха мълчаливо за работа. Помъкнаха към клетките огромни парчета месо, заобиколени от рояци мухи.

— И не забравяйте какво ви казах: давайте съвсем малко храна на животните! — нареди мрачният тракиец. — Марк не иска утре да се излежават сити и доволни по арената.

— Утре?

— Да — обясни Андроник. — Днес няма да има игри. Корабите трябва да се поправят. — Той се усмихна едва забележимо. — За това се погрижи Отмъстителя...

Леон и Юлиан размениха многозначителни погледи.

По обяд щастието най-сетне се усмихна и на нашите детективи. Андроник позволи на всички кратка почивка. Самият той легна пред една от клетките, сложи глава върху бала слама и затвори очи. До него беше хвърлена вила за тор.

— Сега! — прошепна Леон.

— Ами ако се събуди?

— Е, тогава ще имаме проблем. Но ако не опитаме сега, кога?

Юлиан кимна мълком и последва Леон, който се приближи предпазливо към спящия мъж и се наведе над сандалите му.

— Три длани — прошепна Леон.

— И какво смяташ да правиш с тях? — изръмжа в същия миг тракиецът.

Кръвта замръзна в жилите на момчетата.

Андроник скочи на крака. Очите му гневно проблясваха. Той сграбчи Леон за раменете и го разтърси:

— Какво става тук, момче?

— О, мислехме, че спиш... — заекна Леон.

— Спя, само когато съм сам — отвърна сурово мъжът. — Сега обаче настоявам за обяснение: да не би да ви е хрумнало да ме окрадете? Отговори!

— Не, ние само мислехме... значи, гледай сега... — продължи да плете език Леон. — Искахме всъщност...

— Ние мислим, че ти си Отмъстителя — изтърси внезапно Юлиан. Ето, че го беше казал най-сетне.

— Аз? Как ви хрумна това? — изсмя се тракиецът и пусна Леон.

Леон разтри местата, където бяха останали следи от железните пръсти на Андроник, докато Юлиан разказваше за разследването им в амфитеатъра. Той все пак премълча за подозрението срещу Марк.

— Не — рече накрая Андроник, — аз не съм Отмъстителя. Истина е, че не мога да търпя Марк, но не бих стигнал толкова далеч.

Леон отново събра кураж.

— Тогава би могъл да ни дадеш сандала си за малко.

Андроник се втрени в момчетата. Леон с мъка издържа погледа му.

— За тази дързост би трябвало да те хвърля в клетката на лъва — процеди студено мъжът. Леон неволно отстъпи крачка назад. — Но ми трябваш за работата. Казвам ви още веднъж: не съм Отмъстителя. Има други, които имат много по-сериозни причини да си отмъщават на Марк. А сега ме оставете на мира!

Юлиан и Леон наостриха уши.

— Какво искаш да кажеш?

Но Андроник отново се беше изтегнал на земята.

— Казах да ме оставите на мира! — повтори той и затвори очи. — И ако още веднъж ви забележа близо до моите сандали, ще зарадвам лъвовете с крехка закуска, кълна се в Зевс!

— Няма други — опита се Юлиан да го провокира.

— О, има, моето момче. Половината Рим има причина да е бесен на Марк... но най-вече Аврелий.

— Аврелий?

— Не! Забрави името! — Андроник очевидно съжаляваше, че се е изпуснал. — И ако не си затворите най-сетне устата, ще се разсърдя наистина! — Той потърси с ръка вилата до себе си.

Юлиан и Леон отстъпиха.

— Той е Отмъстителя! — настоя Леон, когато останаха сами. — Иначе щеше да ни остави да измерим сандалите му.

— Да, това го прави подозрителен — съгласи се Юлиан. Внезапно щракна с пръсти. — Знаем как ще открием дали Андроник е

Отмъстителя!

— Казвай какво си намислил!

— Само почакай! — засмя се Юлиан и задърпа Леон към стълбите.

Те се втурнаха нагоре и се озоваха в партера на Колизея. Там се натъкнаха на стар брадат работник в мръсна туника, който носеше две кофи вода.

— Аве! — поздрави Юлиан. — Можеш ли да ни помогнеш?

— Зависи — вдигна вежди старецът и остави товара си.

— Търсим някой, който може да пише.

Старецът поклати глава.

— О, сбъркали сте адреса.

— Но ти сигурно познаваш някой, който може. Може ли Андроник да пише? — продължи Юлиан.

— Андроник? — старецът се изсмя подигравателно. — Той със сигурност също не може. Никой от хората, които работят в Колизея, не може да пише. Трябва да отидеш при някой от онези префърцунени патриции. — И той плю на земята.

— Какво? Андроник не може да пише? — попита Юлиан с преувеличена изненада. — Винаги съм мислил, че тракийците са образовани.

— О, глупости — махна с ръка старецът. — Те само се правят на умни. Тук всички са еднакви, кълна се в Марс! Всички можем да мъкнем товари, но да пишем? Не! Това тук не ти върши работа. — И старецът отново плю на земята.

Юлиан кимна на Леон и той веднага разбра какво има предвид приятелят му: щом Андроник не може да пише, той в никакъв случай не е авторът на заплашителните писма до Марк!

— Не, никой от работещите в Колизея не може да пише. Щях да знам. Нали съм тук от много, много години — повтори старецът.

Тогава на Юлиан му хрумна нова идея.

— Тогава сигурно си чувал името Аврелий?

Старецът почеса четинестата си брада.

— Аврелий... Аврелий... — промърмори той на себе си. — Да, като че ли имаше един, който се казваше така. Един гладиатор...

— Спомни си! — настоя Юлиан. — Какво знаеш за него?

— Ами... да... помня го съвсем ясно: едър, с широки рамене. — Внезапно по лицето му премина сянка. — Ти всъщност защо питаш?

— Ами защото искаме да станем гладиатори — рече Юлиан. Леон го изглежда ококорено. — Да, а Аврелий бил много добър, казват...

Старецът отново грабна кофите си.

— Така е. Ако си спомням добре, той беше един от най-добрите. И вие наистина искате да станете гладиатори? Луди ли сте! В името на Юпитер! Все едно, че вече сте мъртви.

— Къде да открием Аврелий?

Старецът погледна в далечината над главите им и внезапно се натъжи.

— Не знам точно, но най-вероятно на гробището. Гладиаторите не остаряват. Може пък да е оцелял. Случва се понякога. Тогава е станал треньор в някоя от казармите за гладиатори на Виа Лабикана^[1]. Там се обучават бойци за арената. Прясно месо за игрите, тъй да се каже.

И старецът продължи пътя си.

— Андроник не е Отмъстителя — рече Юлиан, когато отново останаха насаме. — Това е почти сигурно.

— Поне така изглежда. Твоята идея за писането беше добра — похвали го Леон. — Но сега си имаме нов заподозрян: Аврелий.

— Ти го казваш. Ако още е жив, ще трябва да се заемем с него.

— Ами да разпитаме из казармите — предложи Леон. — Може пък там да го познават.

[1] Виа Лабикана — Една от главните улици на Рим, извеждаща на юг от града. На нея били разположени казармите на гладиаторите. — Б.пр. ↑

АВГУРЪТ

— Как изглеждам? — попита Регина.

— Ослепително — отвърна Ким, която държеше огледалото тъй, че Регина да може да разгледа прическата си отзад.

Цял час Ким сплита и украсява косите на господарката си с декоративни игли и цветя. Особено хубави бяха нежните къдрици, които падаха по челото на Регина.

— Хм, не съм сигурна, може би е прекалено подредено и дори скучно — разсъждаваше Регина със стисната уста. Устните ѝ бяха гримирани едва забележимо. — Като сладката пупа!

— Ти наистина изглеждаш добре! — повтори Ким още веднъж.

Регина се обърна и я изгледа гневно.

— Кой ти е казал, че искам да изглеждам добре?

Ким сви рамене. Тя погледна към Кия, която следеше сцената с широко отворени очи.

— Баща ми иска днес да изглеждам много хубава — рече мрачно Регина. — Трябва да направя впечатление на гостите му, в името на Юпитер. Та аз съм само декорация в тази богата тъжна къща. А сега върви в кухнята и свърши нещо там!

В кухнята цареше трескаво оживление. Беше ред на последните приготовления за голямата вечеря. Бландиния надзираваше всяко действие на прислугата и особено досаждаше на готвача. Ким се зае да помага мълчаливо, докато Кия се посвети на рибешките кости в коша за смет. Тлъстият котарак Брут се опита да я прогони със заплашително съскане, но не впечатли царствената котка.

Малко по-късно Ким дочу как един роб извести за пристигането на първите гости, като извика високо имената им. Готвачът запляска с ръце. Това беше знак слугите да поднесат първите блюда. Ким влезе в триклия с голяма табла в ръце. До вратата стоеше Регина като хубава, но незабелязвана от никого подробност от обзавеждането. От Бландиния нямаше и следа. Очевидно тяхното участие в празника се изчерпи с приготовленията.

Множество мъже, сред тях и домакинът Марк, лежаха по кушетките за хранене. Бяха украсили главите си с венци.

Ким поднасяше чаши с вино и мед. После Марк стана и произнесе наздравица. Ким изтича обратно в кухнята и донесе блюда с мариновани стриди. При това разгледа гостите на Марк. Те очевидно бяха богати римляни, с високо обществено положение. Ким нададе ухо, но Марк и гостите му говореха за незначителни неща като театрални представления и данъчна политика.

Вечерята се проточи и заприлича на гуляй. Ким беше изненадана с каква скорост патрициите пият тежкото сладко вино. Регина отдавна получи разрешение да се оттегли, но Ким тичаше непрекъснато между кухнята и триклията. За второ сервираха пълнени зайци и — като специална кулинарна атракция — печен щраус.

Само веднъж през цялото пиршество мъжете направиха кратка почивка: отидоха в атрия и извършиха приношение на ларите. Ритуалът трая не повече от две минути, после яденето продължи. За десерт робите поднесоха фин яйчен сладкиш с ядки от пиния^[1], после влязоха музиканти и леко облечени танцьорки. Настроението ставаше все по-непринудено.

Ким вече носеше цели кани с вино, така не се налагаше да тича до кухнята за всеки отделен гост. Наближаваше полунощ. Момичето се притесни, защото веселата компания явно нямаше намерение да обсъжда важни въпроси.

„Моето подозрение очевидно е било неоснователно. Тези мъже изглеждат съвсем безобидни — мислеше си уморено Ким. — Да се надяваме, че Леон и Юлиан ще имат повече успех от мен.“

На нея вече много ѝ се спеше, но задълженията ѝ още не бяха свършили. Тя стоеше близо до трапезарията, така че да чуе, ако я повикат, и си играеше с Кия. Празникът нямаше край. Ким клекна до стената, подпря глава на коленете си и задряма.

Трябва да бе минал около половин час, когато Кия я събуди. Ким се стресна и за миг не можа да си спомни къде се намира. После обаче чу песента на музикантите и подвикванията на празнуващите в триклията.

— Вино, още вино! В името на Бакхус^[2]! — реवेशе Марк.

Ким се втурна прилежно в кухнята и напълни кана с прясно вино.

Когато се върна, установи, че мъжете са се преместили в градината. Очевидно въздухът в триклиния беше станал твърде задушен. В градината на Марк, заобиколена с перистил^[3], покрита колонада, бълбукаха и разпръскваха хладина няколко фонтана.

Ким допълни чашите. Забеляза един възрастен мъж, който стоеше настрана и разглеждаше другите критично и високомерно. Той не взе участие в пиршеството преди това. Явно бе дошъл по-късно. Беше необикновено висок и строен, чертите на лицето му бяха ъгловати и сурови, имаше гъсти вежди, устата му бе тънка като черта. Когато погледна Ким с тъмните си очи, сякаш я прободоха мечове. Ким бързо се дръпна настрана, но усети, че мъжът не отмества поглед от нея. Тя се почувства като в капан и побърза да се върне в кухнята. Но Кия не беше съгласна с нея. Тя не спря да я подръпва за туниката, докато момичето не се върна в градината.

Ким установи с изненада, че там беше станало тихо като в гроб. Марк и гостите му стояха около високия мъж и май чакаха нещо. Ким бързо се скри зад една бронзова статуя.

— Хайде, Гай, помогни ни да погледнем в бъдещето? — подкани го Марк. Гласът му издаде нетърпение.

Авгур^[4], сети се Ким и умората ѝ се изпари.

— Ще опитам — отвърна спокойно великанът. — Донесете ми черния дроб на овца.

Малко след това един роб дотича с дроба. Той мина точно покрай статуята, където се скри Ким, но не забеляза нито момичето, нито котката.

Авгурът сложи черния дроб върху малък олтар в перистила. Останалите мъже го заобиколиха на почетно разстояние.

— Кажи ни, Гай, как изглежда бъдещето на нашия император?

— Тихо, трябва да се съсредоточа — авгурът се наведе над черния дроб и започна да си мърмори нещо. Ким не разбра нито дума. Сетне авгурът вдигна ръце към небето и нададе дрезгав вик. Зрителите отстъпиха стреснато назад.

— Кажи, Гай!

— Императорът, императорът — запелтечи авгурът. — Нашият император е в опасност!

— Ах, така ли? — попита развълнувано Марк. — Какво виждаш още?

Авгурът поклати глава.

— Нищо добро, приятели, нищо добро, кълна се в Юпитер. Виждам над него черни облаци. Виждам разрушения и бунт...

— Бунт? Кажи ни за това! — помоли Марк.

Гостите закимаха, очевидно зарадвани.

Авгурът зарови лице в ръцете си.

— Боли ме от това, което виждам! Виждам кръв и сълзи, въстание и убийство!

— Но защо? Какво ще се случи?

— Ще дойде мъж, който носи омраза в сърцето си. Отмъстителят!

— Този, който иска да опропасти игрите. Той вече нападна няколко пъти. Това не е нищо ново, кажи друго.

Авгурът отново заклати глава.

— Не, образите се топят. Изчезнаха. — С тези думи той си проправи път между зрителите и изчезна в къщата.

— Видяхте ли! — огледа се Марк и сви юмруци. — И авгурът вижда, че краят на Тит приближава. А Гай е най-добрият авгур надлъж и нашир! Той никога не се заблуждава!

— Ако Отмъстителят не бъде заловен и убит веднага, Тит ще стане за присмех в цял Рим — заяви единият от гостите. — Нападенията на този стрелец започват да го правят смешен.

— Да! — възкликна въодушевено Марк. — Носят се зли слухове. Разнасят се като бавно действаща отрова. Народът казва, че императорът вече не владее града. Не е ли прекрасно?

Ким не повярва на ушите си. Марк се радваше на делата на Отмъстителя и говореше пред всички за това! Ако императорът научи, смъртната присъда не му мърда.

— Така е — съгласи се и един от гостите на Марк. — Когато днес по обяд бях в термите^[5], там открито се смееха на Тит. Това всъщност е немислимо.

— Не, вече не — злорадстваше Марк. — Времената се промениха, приятели мои. Но аз не вярвам, че някой от вас съжалява за това, в името на Марс!

Одобрително кимане и тихи смехове посрещнаха думите му.

Очите на Марк блестяха.

— Времената наистина се промениха. Времето на Тит изтича!

[1] Пиния — Иглолистно дърво, което расте в района на Средиземно море. Ядките от шишарките на дървото се използват при приготвянето на различния ястия. — Б.пр. ↑

[2] Бакхус — Римско съответствие на гръцкия бог Дионис. Бог на винарството, лозарството и растителността. — Б.пр. ↑

[3] Перистил — Двор, ограден с колони. В частните къщи често бил превръщан в градина. — Б.пр. ↑

[4] Авгур — Тълкувател, който разчитал божествените знаци по вътрешностите на животни, по полета на птиците и т.н. Авгурите образували колегия, оглавявана от императора. Те притежавали голяма власт. — Б.пр. ↑

[5] Терми — Обществени бани в Древен Рим. Повечето римляни ги посещават ежедневно. Баните са място за срещи, разговори и отмора. — Б.пр. ↑

СТРАХ

— Представяте ли си? Група влиятелни мъже, които очакват с нетърпение края на Тит! Те наистина се радваха на ударите на Отмъстителя! — разказа Ким на приятелите си следващата вечер.

Този ден игрите преминаха без инциденти. Преди час едилът, Бландиния и Регина отидоха на гости в дома на един сенатор. А Ким се измъкна от къщата и изтича до Колизея. Сега тримата с Юлиан и Леон бяха на път към Виа Лабикана, където бяха казармите на гладиаторите.

— Това звучи наистина странно — съгласи се Юлиан, — но не е доказателство, че Марк и приятелите му стоят зад нападенията. Твоите думи — срещу думите на тези могъщи мъже. Нали се сещаш какво ще се случи с теб...

— О, да, храна за хищниците — изпъшка Ким.

Сега се намеси и Леон.

— Освен това на мен ми се губи мотивът. Добре, Марк се чувства унижен от Тит. Той очевидно го мрази. Това е мотив. Но другите? Каква причина имат да свалят Тит от трона? Струва ми се, че е по-разумно да се съсредоточим върху онзи гладиатор Аврелий.

— За мен Марк и неговите гости си остават изключително подозрителни — настояваше Ким. — Не бива да се ограничаваме само върху една следа.

— Няма да правим такова нещо. Продължаваме в двете посоки — потвърди Юлиан. Той спря на едно кръстовище. — Има ли някой идея в каква посока да продължим?

— Не, но имам уста, за да попитам — отвърна Ким и се огледа. Наоколо обаче не се виждаше никой. Тогава Кия измяука силно. Ушите ѝ бяха изправени и обърнати напред.

Ким се наведе към Кия.

— Е, и? Имаш ли предложение, ти, загадъчна египетска котко, как да се ориентираме в този необятен Рим?

Кия отново измяука. Звучеше почти като смях. После грациозното ѝ тяло зави наляво и изчезна в една мрачна улица.

Приятелите я следваха с мъка.

— Тази Кия не спира да ме изненадва — промърмори Ким и се усмихна на себе си.

На следващото кръстовище Кия спря. Пред тях се извиси дълга стена с желязна решетка вместо врата, опъната като паяжина между две кули.

— Чувам звън на мечове! — извика Юлиан. — Това трябва да е казармата. Благодаря ти, Кия!

Приятелите изтичаха до решетката и надникнаха между железата. Вътре имаше голяма пясъчна площадка, напомняше за арената на Колизея. Няколко млади гладиатори удряха с различни оръжия един палус^[1], дебело тапицирана дървена кукла. Грамаден тромав мъж ревеше команди. Треньорът нямаше лява ръка.

— Те не спират да се упражняват дори вечер — поклати глава Леон. — Много тежък занаят.

— Нищо чудно — отвърна Ким. — След вчерашната почивка в петък предстоят най-зрелищните гладиаторски схватки на арената. Така поне казва Марк. Трябва да бъдат върхът на празненствата.

— А утре наистина ли няма да има игри? — попита Юлиан.

— Така е. Утре има почивка. Андроник не ви ли каза?

— Не, той поначало си е мълчалив — отвърна Юлиан. — Дано и ние да имаме почивен ден.

Леон поклати глава.

— Не вярвам. Клетките трябва да се почистват всеки ден. Но сега по-добре да решим какво ще правим. Не можем просто да влезем в казармата и да питаме за Аврелий.

— Не вярвам изобщо да ни пуснат. Но отсреща има някаква кръчма. По-добре да се послушаме там — предложи Ким.

— Оттам ще ни изхвърлят дори още по-бързо — пророкува Юлиан.

— Поне ще знаем, че сме опитали. Хайде, момчета — поведе ги Ким. Юлиан и Леон я последваха неуверено.

Пивницата, наречена „При Флавий“, имаше открит щанд към улицата. Очевидно вкуснотиите от кухнята се продаваха и за вкъщи.

Приятелите влязоха в мрачното помещение, където беше още по-топло, отколкото навън. Горещината идваше от откритото огнище. Наоколо бяха разположени няколко груби маси и столове, обаче никой

не седеше на тях. Мухите танцуваха тих безтегловен танц над пръснатите трохи хляб.

— Аве — рече един гърлен глас. Децата се стреснаха и се обърнаха в посоката, откъдето идваше. В един тъмен ъгъл, зад нещо като тезгях, стоеше самият Флавий.

— Какво ви води насам?

— Искаме нещо за пиене — отвърна самоуверено Ким.

— Искате вино за баща ви? Мога да препоръчам амфора добро сабинско вино. — И кръчмарят посегна към рафтовете.

— Не, не — спря го Ким, докато сядаше. — Четири пъти козе мляко, моля.

Флавий се надвеси над тезгяха и огледа внимателно клиентите си. Беше небръснат. Върху блестящата му от пот буза имаше назъбен белег.

— Четири пъти?

Той се почеса зад лявото ухо.

— Козе мляко — измърмори на себе си и вдигна рамене. — Защо не? По-добре от никакви клиенти.

Флавий затътри крака към съседното помещение и скоро се върна със стомна, купа и три чаши. Преди да сложи съдовете пред клиентите си, той попита недоверчиво:

— Имате ли изобщо пари?

Юлиан сложи няколко монети на масата. Кръчмарят кимна и ги обслужи. После прибра парите в престилката си.

— Тук никога не влизат деца — рече той. — Всъщност и без това почти никой не идва. Малкото ми клиенти са гладиатори, а те не остаряват, както знаете. Добре че скоро ще затворя тази пивница. Сигурно ще открия друга в пристанището на Остия^[2]. Там търговията върви по-добре.

— Ммм, вкусно! — похвали Ким млякото. Тя забеляза, че Флавий се зарадва на комплимента. Изглеждаше доста самотен.

— Гладиатори, това звучи много вълнуващо — подхвана тя темата, която я интересуваше.

Флавий се изсмя.

— Вълнуващо? Ти в кой свят живееш, момиче, в името на Марс? Животът на един гладиатор може и да е вълнуващ, но той, детето ми, е преди всичко ужасно кратък.

Ким се престори на изненадана.

— Но има и гладиатори, които винаги побеждават и не умират млади. Така казва брат ми. Мъже като Аврелий например.

Кръчмарят отстъпи крачка назад.

— Аврелий? Откъде знаеш това име?

— Чувала съм го от брат ми — отвърна Ким. — Аврелий е бил много добър гладиатор, нали?

Флавий се огледа паникьосано, сякаш наоколо имаше други клиенти, които можеха да чуят. И въпреки че нямаше, сниши глас.

— Да, той беше добър, но... — и млъкна.

Ким погледна лицето с ужасния белег и се досети, че кръчмарят се страхува. Тя разбра, че трябва да бъде много предпазлива, можеше дори да ги изгони. Флавий съвсем очевидно познава Аврелий, но нещо го безпокои. Какво?

Ким отпи още глътка мляко, за да спечели време. Юлиан и Леон я гледаха в очакване на следващия ѝ ход. Само Кия остана напълно спокойна и не спря да ближе своето мляко от плитката купа.

— Аврелий тренираше ли тук, на Вия Лабикана? — попита накрая Ким.

Флавий се обърна и се върна зад тезгяха. Той започна да бърше с мръсна кърпа дървената повърхност, като наруши дрямката на няколко мухи. Ким се притесни, че Флавий няма да проговори отново. Май беше избързала?

Но той внезапно рече:

— Да, и той беше тук. Както всички други. Те идват на Вия Лабикана, за да бъдат обучени — за сигурна смърт на арената.

— Но не всички загиват там, нали?

Флавий уби една муха със светкавично движение. Сетне я вдигна от масата и я разгледа на отслабващата светлина от улицата.

— Славата им е краткотрайна, ако изобщо постигнат слава. Все някой ден всички те умират. — В гласа му имаше страхотна умора.

Ким събра смелост и зададе решаващия въпрос:

— Той често ли идваше тук?

— Защо искаш да знаеш това? — отклони въпроса Флавий. — Какво си заразпитвала тъкмо за този човек?

— Защото брат ми иска да стане гладиатор — разказа му Ким. — И все говори за този Аврелий. Колко умело се биел и какви успехи имал. Аз обаче искам да му избия от главата тези глупости.

Флавий задъвка долната си устна. Той сякаш повярва на историята на Ким.

— Да, Аврелий сядаше често тук. Приятно момче. Тих, мълчалив, много затворен. Не обичаше да говори. Тъжен млад мъж и благословен боец. Повечето имаха страх от него. Беше различен от другите. Не беше обикновен гладиатор.

Сърцето на Ким заби често, често.

— Какво искаш да кажеш?

Флавий поклати глава и отново започна да бърше припряно тезгяха. Сетне хвърли поглед към вратата.

— Повечето гладиатори са осъдени да се бият на арената, понеже са извършили престъпления — обясни той. — Други са роби, принудени да се бият. Всички те знаят, че са обречени на смърт и се примиряват с това. И се бият вяло. Изключение правят малцината доброволци, които търсят слава. — Флавий млъкна за малко и после

продължи. — Но Аврелий беше различен. Той искаше да живее, а не да бъде гладиатор.

— Значи не е бил доброволец — замисли се Ким.

— Аврелий? Не, в името на Юпитер!

— Нима е бил осъден да се бие на арената? Престъпник ли беше?

Долната устна на Флавий затрепери.

— Не, той не беше престъпник... не бих повярвал в това. И стига вече с тези въпроси!

— Само един последен въпрос: жив ли е Аврелий?

Кръчмарят се взря в лъснатия до блясък тезгях.

— Не, и той е мъртъв. Той беше добър гладиатор, но не достатъчно добър. И престани най-сетне да питаш, ако ти е мил животът. Изчезвай заедно с приятелите си!

Той погледна Ким право в очите. В погледа му имаше не просто предпазливост или страх, а истинска паника!

[1] Палус — Дървена кукла, върху която гладиаторите тренирали удари с различни оръжия. — Б.пр. ↑

[2] Остия — Крайбрежен град в устието на Тибър, отдалечен на 25 км от Рим и едно от най-оживените пристанища на империята. — Б.пр. ↑

ГРОБИЩЕТО

— От какво толкова се страхува този Флавий? — чудеше се Юлиан, докато се връщаха към Колизея. Междувременно над Рим се беше спуснал здрач. Първите факли осветиха мрачните площади и улици, разпръсквайки светлина и сигурност.

Леон подръпваше нервно ухото си.

— Той май знае нещо, което е тайна... или поне е крайно опасно. Нещо се е случило с този Аврелий. Очевидно не е бил обикновен гладиатор. Трябва да намерим някой, който знае повече за него.

— Наистина ли мислиш, че това ще ни доведе донякъде? — усъмни се Ким. — В края на краищата този Аврелий е мъртъв. Ако искаме да открием Отмъстителя, по-добре да държим под око онези пиянстващи патриции около Марк...

— Естествено — рече бързо Юлиан. — Но историята с Аврелий не ми излиза от ума.

— И на мен — съгласи се с него Леон. — Хей, Кия! Там става нещо!

Котката беше оставила децата и тичаше към една уличка.

— Кия! — извика Леон още веднъж, понеже котката не му обърна никакво внимание.

— Остави я — спря го Ким. — Нали я знаеш, като си науми нещо. Не можеш да отречеш, че има добър нюх и неведнъж ни е помагала. И без това сме в задънена улица.

— Смяташ да тръгнеш след нея?

— Естествено — кимна с глава момичето.

Леон и Юлиан не бяха много сигурни. Котката беше изчезнала в една много мрачна уличка и вече не се виждаше.

Като се изключи форум Романум, на тъмно Рим не беше особено сигурно място. А и тук бяха доста далеко от района с великолепните храмове.

— Къде се бавите? — извика Ким, която вече тичаше след Кия.

Юлиан и Леон я последваха с въздишка.

По улиците не се виждаше жива душа, но от къщите долиташе смях на деца или караници на съпрузи. Кия продължи да припка напред, сякаш имаше съвсем ясна цел.

На Юлиан този развой на нещата хич не му хареса. Би предпочел да се върне по най-бързия начин зад сигурните стени на Колизея. Но не, сега трябва да тича с приятелите си в непрогледния мрак през този бедняшки квартал. Внезапно долови зад себе си шум и се обърна. Успя да види на слабата лунна светлина как една сянка се скри зад ъгъла на близката къща. Юлиан внезапно се обля в пот. Нима ги преследват? Той спря другите и съобщи за откритието си.

— Така ли — отвърна Ким, след като се огледа. — Но там няма никого. Виждаш призраци, Юлиан. Хайде, да вървим!

Хукнаха отново и достигнаха Порта Есквилина^[1], една от градските врати на Рим. Стражите не проявиха прекомерен интерес към нощните скитници и ги пропуснаха, без да задават въпроси.

— За какво ни е притрябвало да излизаме от града? — ядосваше се Юлиан, когато се озоваха на пътя.

Зад гърба им беше римската столица, пред тях — обширните полета.

Кия измяука енергично и се втурна към една стена.

— Да се върнем — настоя Юлиан.

Ким също беше загубила желание да продължава.

— Но нали ти даде идеята да последваме Кия — почуди се Леон.

— Така е, но откъде да зная, че ще ни изведе от града. Освен това сигурно ще си имам големи ядове с Регина, ако не се върна скоро.

— Но нали така и така сме тук — не се предаваше Леон. — Искам да знам какво се крие зад онази стена. Почакайте ме.

С тези думи той ги остави.

Няколко минути по-късно дочуха изсвирването му. Приблжиха се неохотно.

— Гробище — прошепна Леон със затаен дъх.

Беше застанал под една арка. Посипан с чакъл път водеше към редица гробници с различна големина.

— А, не! — извика Юлиан. — Не можете да ме накарате да вляза там! Къде изобщо е Кия?

— Млъкни! — помоли го Леон. — Със сигурност не е случайно, че Кия ни доведе тук. Разберете най-сетне: ако Аврелий е мъртъв,

може да е погребан тук!

— Е, и какво от това?

— Огледайте тези гробове — нареди Леон. — Върху надгробните камъни има епитафии^[2], които съдържат информация за починалия. Например каква професия е упражнявал. Така може да открием гроба на Аврелий.

— Да, ако наистина е погребан тук — отвърна Юлиан уморено.

— Точно това ще разберем сега — извика Ким, отново я обзе ентузиазъм. Тя дори беше малко ядосана, че едва не се отказа преди малко. — Нека потърсим!

— Добре — съгласи се Леон. — Тогава да се разделим. Аз отивам наляво, Ким надясно, Юлиан направо, нали така?

Приятелите се съгласиха, макар на Юлиан да му личеше, че нощното следотърсачество в гробището не го въодушевява особено.

Леон тръгна наляво и мина покрай колумбариите^[3], стени, в които се съхраняваха урните на по-бедните граждани. Продължи напред в тъмното и стигна до голям надгробен паметник. С труд успя да разчете надписа. Според него мъртвият беше преуспял търговец на риба.

Някакъв шум го накара да настръхне. Стъпки по чакъла. Обърна се бързо. Нито следа от Ким или Юлиан. Но той беше сигурен, че е чул стъпки. Нима Юлиан имаше право преди малко, нима ги следяха? Леон се шмугна зад един паметник и надникна оттам. Ето! Зад едно от дърветата се отдели сянка, направи няколко крачки към Леон, сля се с нощта и изчезна отново. Сърцето на Леон биеше като лудо.

Грешка беше да се разделят! Не и през нощта в това гробище! Поотделно бяха перфектни мишени. На всичко отгоре това е негова откачена идея! Леон напусна скривалището си и изтича към другите. Все едно дали преследвачът го вижда! Все едно дали го чува! Трябва да намери приятелите си по най-бързия начин.

Момчето тичаше задъхано през гробището. Тъкмо когато различи тънката фигура на Юлиан, нещо се стрелна отстрани към него. Леон изкрещя, но разпозна Кия, която му съскаше ядосано.

— Хей, какво ти стана! — попита я Леон.

Наведе се бързо към нея и поиска да я вземе на ръце, но Кия се изплъзна и скочи върху един надгробен камък. Леон се изпоти. Наистина няма време да си играе на криеница с Кия. Тогава забеляза,

че Юлиан тича към него. От тъмнината се появи и Ким. Леон въздъхна с облекчение и отиде при котката, която стоеше върху надгробната плоча. Вгледа се внимателно в надписа. За миг сърцето му спря да бие: Кия беше намерила гроба на Аврелий!

— Вижте! — извика Леон на приятелите си. — Но по-бързо, следят ни!

Приятелите припряно разгледаха издълбаните в камъка надписи.

— Не разбирам — рече Ким. — Аврелий е бил не само гладиатор, но и патриций!

— Е, и какво от това? — попита нетърпеливо Юлиан, докато се оглеждаше страхливо в тъмнината. — Хайде най-сетне да се махаме оттук. Не искам да падна в ръцете на типа, който ни следи.

— Добре, да изчезваме — съгласи се и Леон. — Но трябва да разберем как така един патриций е станал гладиатор.

— Всяко нещо с времето си — бързаше Юлиан. — Само по-скоро да се махаме оттук!

Той се обърна с намерение да тръгне към изхода на гробището. Но не можа да направи и крачка. Пред него се изправи едър човек с черно наметало и качулка, спусната ниско над лицето.

Това вече е краят, паникьоса се Юлиан. Това е Отмъстителят! Нарушили сме територията му. Вече сме мъртви.

Човекът стоеше пред него, без да помръдне или да каже нещо.

— Ние... ние не сме сами — заекна Юлиан.

Гласът му прозвуча пискливо. Сега Ким и Леон също се обърнаха. Те неволно се притиснаха един към друг.

— Спокойно — рече мъжът и махна качулката си.

— Флавий! — въздъхна с облекчение Юлиан, който дори се зарадва, че вижда пред себе си кръчмаря. — Защо ни следиш?

— Искан да разбера кои сте и какво сте намислили — рече мрачно Флавий. — Изобщо не повярвах на историята с твоя брат, малката. — Той отметна наметалото и отдолу се показа дръжката на меч.

Приятелите отстъпиха крачка назад. Кия обаче не се изплаши. Опашката ѝ плющеше заплашително във въздуха.

— Три деца, които се правят на безобидни и задават твърде много въпроси! Кой ви изпраца? — попита Флавий с леден глас. Ръката му стисна дръжката на меч. След това той бавно го извади от ножницата.

— Никой! — отговориха бързо приятелите.

После разказаха на кръчмаря всичко, което бяха научили до този момент за тайнствения Отмъстител.

— Добре, вярвам ви — кимна Флавий, когато децата приключиха. — Но Аврелий наистина няма да ви помогне. Той е мъртъв. За жалост, понеже наистина беше добър човек. И аз дори се радвам, че някой се интересува от съдбата му, кълна се в Юпитер!

— Така ли?

— Да, защото Аврелий беше жертва на интрига. Той поне така казваше. А аз му вярвах.

— А защо е бил осъден? — попитаха в един глас тримата приятели.

— Уж бил откраднал нещо — разказа им Флавий. — Но това ми се струва невероятно, защото не му беше необходимо. Той беше от богато семейство. Освен това имаше много успешна кариера преди тази история с кражбата. Беше игра с белязани карти, ако питате мен. Съдията Корнелий произнесе присъдата тогава. — Флавий се изсмя кратко: — Тъкмо юдекс^[4] Корнелий, този жалък пияница!

— А знаеш ли какъв пост е заемал Аврелий, преди да стане гладиатор? — попита Леон.

— Искаш да кажеш, преди да го осъдят на смърт — поправи го Флавий. — Не, нямам представа, какъв пост е заемал. Никога не говореше за това.

— Жалко — поклати глава Леон. — От надгробния надпис също не става ясно. А знаеш ли дали Аврелий има роднини в Рим?

Флавий отново скри лицето си под качулката.

— Не, и за това не знам нищо. Оставете миналото на призраците, деца. Аврелий е мъртъв. Не можете да направите нищо повече за него. Ако продължавате да вдигате шум, ще ви накарат насила да замълчите, бъдете сигурни в това. Онези, които се разправиха с Аврелий, със сигурност още са живи. И да се разберем — не се познаваме с вас! Никога не сме се срещали! Не сте чули и дума от мен! — С тези думи Флавий изчезна в мрака.

— Е, какво ще кажете — да оставим ли историята на призраците? — попита Юлиан.

— В никакъв случай! — извика решително Ким.

— Не! Особено пък сега — рече твърдо Леон. — Вече знам дори къде да продължим разследването — при съдията Корнелий.

— И какво очакваш от него?

Леон отново подръпна развълнувано крайчето на ухото си.

— Хората, които пият много, обичат да бърбят! Трябва да открием какъв пост е заемал Аврелий и дали роднините му още живеят в града. Защото както и преди, аз съм убеден, че Аврелий има нещо общо с агентатите!

— Но Аврелий е мъртъв!

— Знаем! Но може да има някой, който го е обичал! — настояваше Леон.

Ким се удари с ръка по челото.

— Да, това е добра идея, Леон: някой, който е обичал Аврелий и сега отмъщава за смъртта му.

[1] Порта Есквилина — Една от източните градски порти на Рим на платото Есквилин. Това място дълго време било изоставено и служело за гробище на най-бедните. Постепенно започнало да се заселва и се превърнало в един от най-аристократичните квартали на Рим. — Б.пр. ↑

[2] Епитафия (от гр.). — Надгробен надпис, обикновено в стихотворна форма за личността и заслугите на починалия. — Б.пр. ↑

[3] Колумбарий — Стена с места за поставяне на урни с праха на починалите. По този начин се погребвали най-бедните римски граждани. Специални погребални сдружения осигурявали на бедните места в колумбарий. — Б.пр. ↑

[4] Юдекс — Заклет съдия. Според римската съдебна система юдексът е съдията, който решава как точно да бъде приложен закона в конкретен случай, който му е възложен от магистрат. — Б.пр. ↑

СЪДИЯТА

Какъв ти почивен ден, мислеше си на следващата сутрин Юлиан. Андроник ги изгони от леглата в ранни зори.

— Ставайте, малки ленивци! — изкомандва той. — Животните вече реват от глад. И не забравяйте какво съм ви казал: дръжте ги умерено гладни! Оборите също са в ужасно състояние. Първо нахранете животните, дайте им вода, после почистете оборите и коридорите. Накрая изравнете пясъка на арената. Когато приключите, помогнете при поправката на бойните кораби. Поне два от тях трябва да са във форма до утре. След човешката касапница ще трябва да има и истинска морска битка! Разбрахте ли?

О, да, бяха разбрали добре. И все пак Леон се осмели да попита:

— Ще получим ли закуска?

Андроник се опули насреща му:

— Закуска ли?

— Ами да, гладни сме. Пък и ти сигурно вече си хапнал нещо, нали така?

— *Quod licet iovi, non licet bovi*: ето това биха ти казали римляните — отговори Андроник. — Което е позволено на Юпитер, не е позволено на вола. И така, уважаеми, първо работата, после храната. Хайде, няма време! — добави той.

— Но това е несправедливо! — възмути се Леон.

— Беше само шега — отвърна Андроник, но не се усмихна.

Извади парче хляб изпод туниката си и го даде на момчетата. После изчезна по коридорите, за да събуди и другите работници.

По обяд приятелите лееха пот под яркото слънце на арената. Леон хвърли греблото.

— Не мога повече! Болят ме ръцете, жаден съм, горещо ми е!

Юлиан го погледна неуверено.

— Мислиш ли, че можем просто да се махнем оттук?

— Тъкмо това мисля! — заяви решително Леон и тръгна към изхода на арената.

Юлиан затътри крака след него, очаквайки всеки миг Андроник да ги спре. Но не се случи нищо подобно. Очевидно тракиецът беше зает в дълбините на подземния етаж.

Те се озоваха необезпокоявани на улицата пред Колизея, където утолиха жаждата си на една чешма, а при най-близкия термополий купиха няколко герес^[1], мариновани риби, и ги изядоха лакомо.

— Хей, момчета, какво правите тук! — извика в този момент момичешки глас. При тях дотича Ким с Кия. — Търсих ви навсякъде — изпuffтя тя и избърса потта от челото си.

Юлиан им предложи от рибата. Кия отказа, заради солта, но Ким я изяде лакомо.

— Никак не беше лесно да се измъкна от къщата — обясни тя. — Но Регина поиска да ѝ донеса едно много рядко масло за коса. Това беше добра възможност да изчезна за два часа.

— Откри ли нещо подозрително във вилата? — попита Юлиан.

— Не, за съжаление нищо — поклати глава Ким. — Нито дума за Отмъстителя. Но са страшно напрегнати. Сякаш очакват всеки миг отново да нападне. И сигурно точно така ще стане утре, когато дойде ред на големите гладиаторски битки.

— Още една причина да потърсим съдията — напомни им Леон, докато миеше ръцете си на чешмата.

Тримата приятели имаха късмет. Търговец на платове им посочи пътя към дома на съдията. Корнелий обитаваше помпозна градска къща на Виа Сакра^[2].

На вратата ги спря един роб.

— Какво търсите тук?

— Аве! Търсим съдията Корнелий — отговори Юлиан и погледна роба с ококорени невинни очи.

— Мнозина го търсят — отвърна робът и внезапно се натъжи. — Господарят ми е тежко болен и може само да му пожелаете късмет и оздравяване.

Юлиан реагира със светкавична бързина.

— Точно затова сме тук. Носим му вест от баща ни.

— Кой е вашият баща и защо не дойде сам? — попита недоверчиво робът.

— Баща ни се казва Аврелий — заяви Юлиан.

— Той е на важно пътуване до Тускания^[3]. Но научи, че Корнелий е зле. И затова ни изпраща, за да предадем на Корнелий неговите най-добри пожелания за оздравяване.

— Твърде късно е. Господарят ми е на смъртно легло. Почакайте тук — рече робът. — Ще попитам дали ще ви приеме.

Няколко минути по-късно робът покани децата в дома и ги въведе в затъмнено помещение. На леглото лежеше някой и гледаше втренчено посетителите.

— Ах, деца! — рече старецът с немощен глас. — Обичам децата! Напомнят ми за моята младост и прогонват сенките на идващата смърт. Значи вие сте децата на Аврелий? Кой Аврелий? Има много в Рим.

Юлиан реши да рискува и да заложи всичко на една карта.

— На Аврелий Гладиятора.

Корнелий се задави и започна да кашля ужасно. Завесата към съседното помещение веднага се дръпна, появи се лекар с малък съд.

— Изчезвай, ти, венефикус!^[4] — изхъхри Корнелий.

— Аз не съм отровител! — възмути се лекарят. — Обиждаш ме несправедливо!

— Махни се от очите ми! — нареди Корнелий. — Твоите прахчета ще ме довършат.

Когато лекарят изчезна и пристъпът на кашлица премина, Корнелий наля в чаша малко вино и отпи. След малко гласът му звучеше по-ясно:

— Аврелий Гладиятора... не е възможно да сте негови деца. Когато Аврелий умря, той нямаше деца.

Ким и Леон погледнаха Юлиан с надежда, че ще измисли как да се измъкне и от тази задънена улица.

— Истина е, не сме негови деца — призна Юлиан. — Но трябва да говорим с теб. Става дума за Отмъстителя.

Корнелий отметна глава назад и се изсмя. Смехът му прозвуча така, сякаш хълцаше.

— Човекът, който държи в страх целия град. Възхищавам му се!

— Предполагаме, че атентатите са свързани със смъртта на Аврелий — продължи Юлиан. И сетне разказа на съдията за разследванията им.

Корнелий се надигна с мъка от леглото и пристъпи към прозореца.

— Не е зле за три деца — отбеляза той полугласно.

— Три деца и една котка — поправи го Ким.

— Както и да е — махна уморено с ръка съдията. — И вие мислите, че аз съм осъдил несправедливо Аврелий?

— Да.

Корнелий се обърна рязко и се втренчи в децата. Очите му горяха.

— Бих могъл да наредя да ви арестуват за това — процеди той. — И преди няколко години изобщо не бих се поколебал да го сторя, кълна се в Юпитер. Но сега? Нямам повече сили да се защитавам и да продължавам да укривам деяние, от което винаги съм се срамувал.

— Значи е истина, че си осъдил несправедливо Аврелий?

Съдията се върна при леглото си и седна тежко. После вдигна рамене.

— Каква полза? — рече той вяло. — Нямам какво да губя повече. Да, истина е: Аврелий стана жертва на интрига...

— В която ти си изиграл решаващата роля — завърши Юлиан изречението.

— Ти наистина си много смел, моето момче — рече Корнелий с тънка усмивка. — Но имаш право. Аврелий беше талантлив служител от богат род. Имаше всички шансове да напредне бързо в кариерата на висшите служители, курсус хонорум^[5]. Светът беше отворил вратите си пред него. Беше образован, обигран в езиците и много популярен. Но точно това обедини завистниците му. Най-сериозният му конкурент го набеда в кражба. И ми даде много пари да осъдя Аврелий.

— На живот като гладиатор — прошепна Юлиан. — Това е било равносилно на смъртна присъда.

— Да, така беше — рече Корнелий и внезапно сякаш изпита облекчение. — Проиграх парите на конни надбягвания, вложих ги във вино. Не ми остана нищо... освен смъртта.

— Кой беше поръчителят?

Корнелий отново отпи глътка вино.

— Вече няма никакво значение дали ще издам името, или не — поклати глава той. — Беше Марк. Искаше на всяка цена да стане едил. А Аврелий беше на пътя му.

— Марк? — не повярва на ушите си Ким. — Този мръсник!

— О, това е меко казано — рече съдията. — Марк е безскрупулен и минава през трупове, за да защити интересите си. Но не ми подобава аз да упреквам Марк в липса на морал, в името на Юпитер.

— Аврелий има ли роднини в града? — попита Юлиан.

Корнелий кимна с разбиране.

— Ти питаш дали в Рим има още хора, които биха искали да отмъстят за смъртта му?

— Да!

— Мога да ви кажа къде се намира домът на родителите му. Но не знам дали семейството още живее там. Разбираемо е, че не поддържам контакт с тях.

Сетне той обясни пътя на приятелите.

— А сега вървете — рече на сбогуване съдията. — Оставете ме да умра на спокойствие. И ако наистина откриете този Отмъстител, предайте му моите почитания.

— Не е за вярване! — възкликна Ким, когато отново се озоваха на улицата. — Живее в дома на този престъпник Марк! Няма да стъпя повече в тази къща, заклевам се!

Леон сложи ръка на раменете й.

— Разбирам те добре — поклати глава той. — Ще помолим Андроник отново да се върнеш при нас в Колизея.

Ким не можеше да се успокои.

— Този негодник, този мръсник! — сипеше тя гневни думи.

— Хайде, нека потърсим дома на родителите на Аврелий — предложи Юлиан. — Кой, освен семейството му, би имал мотив да отмъсти за смъртта му?

Ким се съгласи.

— И аз вече мисля така. Защото няма как да е Марк. Дори може би самият той е следващата цел на Отмъстителя. — И добави гневно: — Разбирам го този Отмъстител! Направо не е за вярване на какво са готови хората, за да докопат някой тлъстичък пост!

Те свиха в една широка улица, без да спират да разговарят. Вдясно имаше няколко магазина за бижута, вляво бяха невзрачните кантори на лихварите.

— Но защо Отмъстителят саботира игрите, защо просто не убие Марк? — размишляваше на глас Юлиан.

— И аз това се питам — отвърна Леон. — И вече имам теория. — Той беше спрял. Луничавото му лице светеше от вълнение.

— Аврелий е умрял на арената — обясни Леон. — Сега Отмъстителя обръща копието: и Марк трябва да загине заради игрите. Отмъстителят знае, че съдбата на Марк зависи от успеха на игрите. Ако игрите продължават да се развиват по този катастрофален начин, с Марк е свършено! Отмъстителят иска да унижи публично Марк пред очите на десетки хиляди зрители. Той иска да го унищожи. Игрите трябва да разсипят Марк — така, както са разсипали някога Аврелий!

Юлиан и Ким гледаха приятеля си със зяпнали уста.

— Не е зле, Леон — Ким беше възхитена.

— Да, твоята теория звучи доста убедително — съгласи се и Юлиан, който се оглеждаше. — В къщата отсреща има месарница. Според съдията Корнелий вляво зад нея трябва да има пресечка. След това вече ще сме съвсем близо до къщата на Аврелий.

Малко по-късно те се озоваха пред кокетна градска къща, почти толкова елегантна, колкото тази на Марк. На чукането им отвори един роб и ги изгледа отвисоко.

— Аврелий? Не, това семейство отдавна не живее тук. Изсели се — рече той.

— Знаеш ли къде?

— Не, а сега се омитайте оттук! — и робът тресна вратата пред носа им.

— Ама че провал — измърмори Юлиан потиснат. — Сега какво ще правим.

— Няма да се предадем толкова бързо — окуражи ги Леон. Погледът му беше паднал върху жена на средна възраст, която тъкмо излизаше от съседната къща с кошница пране под ръка. Леон тръгна към нея.

— Аве — поздрави той. — Знаеш ли къде е отишло да живее семейството на Аврелий?

Жената се стресна, когато чу това име. Тя остави с пъшкане кошницата и поклати глава.

— В Тускания. Тъжна история. Боговете се отнесоха зле с Квинт.

— Квинт?

— Да, той беше бащата на Аврелий и Папиниан. — Лицето ѝ внезапно се разведри. — Добри момчета, кълна се в Юпитер. Те бяха гордостта на баща си. Много привързани един към друг. А също и красавци! Но съдбата не беше благосклонна към тях.

Леон усети, че тази жена знае много неща.

И като че ли беше от хората, които обичат да говорят и не спестяват нищо. Леон направи знак на приятелите си. Юлиан и Ким се приближиха.

— Какво се случи? — попита Леон.

Жената вдигна безпомощно ръце.

— Аврелий си избра кариерата на чиновник, Папиниан отиде в армията. Всичко започна толкова обещаващо, кълна се в Юнона^[6]. Аврелий напредваше бързо, беше много умен. Някой ден можеше да стане и сенатор. Папиниан също имаше голям успех. Бързо стана центурион, после дори военен трибун^[7]. А беше и забележителен стрелец с лък!

— Стрелец с лък? — ококори се Леон.

— Да — разприказва се жената. — Беше най-добрият. Но го раниха лошо при похода в Северна Британия. Трябваше да прекрати военната си кариера. Аврелий пострада още повече. Заради някаква кражба свърши на арената. Аз лично не вярвам във вината на Аврелий... След това семейството беше отхвърлено от висшето общество. Бяха твърде огорчени. Наскоро се пренесоха в Тускания. Оттогава не съм чувала нищо за тях.

— А Папиниан? — попита Леон със затаен дъх.

— Не, сигурно и той се е преселил в Тускания.

— Благодаря — рече замислено Леон и се сбогува любезно с жената.

Приятелите му го последваха.

Жената вдигна коша с пране.

— Момент, почакайте — извика тя след тях. — Защо питате всъщност?

Но децата се направиха, че не чуват и изчезнаха в следващата уличка.

— Папиниан е нашият човек! — възкликна Леон, когато се отдалечиха достатъчно.

— Именно! — съгласи се Ким. — Той има мотив и е забележителен стрелец. Той е Отмъстителя! Утре сигурно отново ще нападне — по време на гладиаторските игри!

— Вероятно. Питам се обаче как Папиниан винаги успява да се изплъзне — чудеше се Леон. — Нали вече по всички изходи и входи има войници.

— Хм — замисли се и Юлиан. — Трябва да има някакъв таен изход. — Внезапно по тясното му лице пробягна усмивка.

— Сетих се! — извика той. — Вярно е, че войниците пазят седемдесетте входа за публиката, но има още шест, които са за куриери. А там никога не съм виждал постове!

[1] Герес — Маринована риба, едно от предпочитаните ястия от обикновените римляни. — Б.пр. ↑

[2] Виа Сакра — Свещения път. Улица в Рим, която пресичала целия форум и свързвала храма на Веста и Регията — две свещени за римляните места. По Виа Сакра се движели процесите от Цирк Максимус до Капитолия. — Б.пр. ↑

[3] Тускания — Един от големите градове на северозапад от Рим, важна крепост по основния път Виа Компендиум. — Б.пр. ↑

[4] Венефикус — Отровител. — Б.пр. ↑

[5] Курсус хонорум „Последователност на почестите“, т.е. кариера. В Рим съществувал закон, който уреждал реда на заеманите държавни длъжности за мъжете от благороден произход. Обикновено младежът започвал кариерата си на около 17-годишна възраст със заемането на нисш административен пост, минавал през военна служба и кариера в армията и едва тогава можел да заеме пост в държавното управление, като последователно се издигал през длъжностите на квестор, едил, претор, консул. — Б.пр. ↑

[6] Юнона — Богиня на брака и любовта между съпрузите, на плодородието и на различни небесни явления, сестра и съпруга на Юпитер, царица на небето и на всички богове. — Б.пр. ↑

[7] Трибун — Висш римски офицер, който помагал на легатите в командването на легионите. Всеки легион бил командван от легат с помощта на трибуна. — Б.пр. ↑

КАТО ПОТЪНАЛ ВДЪН ЗЕМЯ

Сбогуването на Ким с дома на Марк беше кратко и бурно.

— Напускам — заяви Ким на Регина.

Отговорът беше гръмогласен смях.

— Какво си въобразяваш? Аз съм твоята господарка. Само от моето благоволение зависи дали ще останеш или не.

— О, не, пупа! — твърдо отвърна Ким. — Ще си тръгна, когато ми е удобно!

— Ако продължаваш да се държиш така дръзко, ще извикам стражите! — изкрещя Регина. — Те ще те върнат там, откъдето си дошла и където очевидно ти е мястото, къмна се в Юнона: в калта, в прахта, в мръсотията! И никога повече не ме наричай пупа!

— Не се ядосвай толкова! Скоро ще ти мине — пророкува Ким. После взе Кия в ръце и излезе гордо от стаята.

— Спри веднага!

Но Ким продължи, без да се обръща и успя да напусне къщата безпрепятствено.

Андроник нямаше нищо против Ким да се върне в помещението до оборите. Така приятелите отново бяха заедно.

На следващата сутрин в амфитеатъра настана обичайната суетня. В подземията на Колизея пак се възцари същият неописуем хаос, който позволяваше на Отмъстителя да се добира незабелязано до коридорите, водещи към арената.

По обяд пред Колизея беше сложена богата трапеза за гладиаторите. Бойците можеха да се нахранят добре за последен път на тази цена либера^[1]. Докато те се хранеха, между тях се разхождаха любопитни и си търсеха фаворити за облозите. Гладиаторите се наслаждаваха на храната с изключително спокойствие.

Късно следобед затръбиха тропетите. Зрителите в изпълнения до последното място Колизей знаеха, че приближава кулминацията на игрите. Юлиан, Ким, Леон и Кия наблюдаваха през една от решетките тържественото влизане на гладиаторите. Невъоръжени, наметнати с

пурпурни бойни пелерини, те прекосиха с достойнство арената и спряха, за да изкажат почестите си на император Тит:

— Привет, императоре, отиващите на смърт те поздравяват!

Императорът кимна благосклонно на мъжете. После едилът Марк излезе отпред и откри борбите. Гладиаторите отново напуснаха арената. Останаха само двама. Те получиха оръжията си.

— Рециарий и мирмилон — разпозна снаряжението им Юлиан, който помнеше добре героите от филма.

Мъжете се задебнаха в кръг, докато публиката ги насърчаваше да влязат в схватка. В продължение на две минути не се случи нищо, но после мирмилонът взе решение. Наведе се, грабна шепя пясък и я хвърли в лицето на противника си. Рециарият беше изненадан от атаката. Той отстъпи бързо назад, но очевидно пясъкът беше влязъл в очите му. Мирмилонът нападна светкавично, мечът му проблесна и улучи десния крак на противника. Рециарият падна на земята, докато победителят приемаше оваците на зрителите.

— Мили боже, та това е ужасно — избърбори Юлиан пребледнял. Той погледна приятелите си, които бяха не по-малко ужасени.

— А тези хора ръкопляскат — рече почти беззвучно Ким.

Но схватката не беше свършила. Сега публиката щеше да реши какво ще стане с победения гладиатор.

— Убий го! — скандираше множеството.

Мирмилонът погледна императора. Тит сочеше с палец^[2] надолу и мирмилонът изпълни смъртната присъда. Трупът беше извлечен от арената и хвърлен в каруца. Започна следващата схватка.

— Как може народ, който е построил такива великолепни храмове, да е толкова жесток и нецивилизован? — възкликна Юлиан, потресен от тази бруталност.

— Не гледай — посъветва го Леон. — И аз не гледам.

— Не се притеснявай — изпъшка Юлиан. — Оттук нататък ще държа под око само подстъпите към арената.

— И аз — обади се тихо Ким.

Жестоката касапница на арената продължи, но Юлиан, Ким и Леон не отклоняваха поглед от изходите. Внезапно зад решетката на отсрещния тунел се появи сянка, почти неразличима на тъмния фон.

— Ето там! — извика тихо Леон, който пръв откри мъжа.

Кървавочервената стрела вече летеше към трибуната с императора и се заби в рамото на един служител, седнал най-отпред в ложата. Писькът на мъжа прокълтя през арената. Ужас парализира всички за няколко секунди, после в амфитеатъра настана страшна суматоха.

Тогава обаче се случи нещо неочаквано: император Тит стана и вдигна ръка. Множеството утихна.

— Аз, Вашият Император, съм непобедим. Няма да се преклоня пред подъл нападател, който стреля от засада, кълна се в Марс. Този град и този амфитеатър трябва да бъдат сигурно място. Един човек е длъжен да се грижи за тази сигурност: Марк. Този човек обаче се провали!

Множеството изрева. После започна да освирква Марк. Тит удостои едила със студен поглед.

— Необходими са ми способни мъже. Лишавам те от поста ти, Марк!

Марк напусна ложата на императора с клюмнала глава. Беше един сломен човек, който в този миг загуби всичко.

— А сега игрите ще продължат! Който напусне мястото си, ще бъде наказан със смърт — извика заплашително императорът.

Народът се подчини безмълвно.

— Да проверим отсреща! — предложи Леон и посочи мястото, където допреди малко стоеше стрелецът. Приятелите хукнаха по коридорите на подземиеето. Навсякъде се натъкваха на войници, които претърсваха всяко кътче. И този път Отмъстителя сякаш се разтопи във въздуха.

— Към изхода за куриери! — предложи Ким.

Там обаче пътят им беше препречен от двама войници.

— Вие през цялото време ли бяхте тук? — попита ги Юлиан.

— Да, макар че това изобщо не те засяга, хлапе — отвърна единият от тях. — Изчезвайте оттук!

— Това не е възможно, това не е възможно — повтаряше объркан Юлиан. — Този тип сякаш изчезна вдън земя.

— Спрете! — извика внезапно Ким. — Какво каза току-що?

— Ами... аз... — обърка се Юлиан.

— Изчезна вдън земя... Добре, даже много добре! — заяви доволно Ким.

— Моля? — нито Юлиан, нито Леон разбраха какво иска да каже приятелката им.

— Хора, помислете за миг — започна въодушевено Ким. — Канализацията! Там, където се озовахме в началото на нашето приключение! Колизеят със сигурност е свързан с канализацията. И вероятно Папиниан се измъква през някой канал.

Юлиан и Леон гледаха ококорени приятелката си.

— Страхотна идея, Ким — признаха те накрая. — Но как да открием входа към този канал?

Тъкмо когато Ким щеше да предложи да се ориентират с носовете си, Кия припна напред.

— Тя има следа! — сети се Ким и заедно с момчетата се втурна след котката.

Кия ги заведе до отдалечен мрачен проход, в който бяха складирани различни инструменти.

— Някой от вас да има маслена лампа? — попита Леон. — Тук човек не може да види собствената си ръка!

Юлиан изчезна и след малко се появи с лампа. Когато светлината освети прохода, децата отстъпиха назад със сподавени викове. На земята пред тях лежаха двама легионери. Единият беше мъртъв, другият — тежко ранен.

— Най-сетне се появи някой — изрече с мъка раненият. — Открихме Отмъстителя, но той ни повали с меча си. Обаче и аз го улучих в крака. Трябва да е ранен.

— Къде е Отмъстителя?

— Не знам, бях в безсъзнание. Той ме удари по главата — обясни легионерът, докато се надигаше с пъшкане.

В този момент Кия измяука. Беше се навела върху нещо на земята. Опащата ѝ беше изправена като свещ. Ким коленичи до котката.

— Тук има кървава следа! — прошепна Ким със затаен дъх. — Води навътре в тунела!

— Изчакайте, докато извикам подкрепление — нареди легионерът и се заклатушка към главния коридор.

— Как ли не — отвърна Ким, когато войникът се беше отдалечил достатъчно.

— Дали пък да не оставим това на легионерите? — поколеба се Юлиан.

— Глупости! — отвърнаха в един глас Ким и Леон, които вече бяха тръгнали по кървавата следа.

След няколко крачки откриха дупка в земята, от която се надигаше неприятна воня.

— Тук е входът към канализацията! — извика Леон. Той освети дупката. — Има и стълба. Летвите са целите в кръв. Няма съмнение, че Папиниан е слязъл оттук!

[1] Цена либера — Публично пиршество за гладиатори преди започването на гладиаторските битки. — Б.пр. ↑

[2] Палец — Императорът решавал дали поваленият гладиатор ще живее, или не. Вдигнат нагоре палец означавал „Да живее“. Палец, сочещ надолу, означавал смърт. — Б.пр. ↑

ОЧИ В ОЧИ

Клоака Максима^[1] беше осветена от безброй маслени лампи. От сводестия таван капеше вода. Плъхове пробягваха по тясното мостче край канала.

— Но тук вони ужасно — изпъшка Ким.

— Дишай само през уста — посъветва я Леон.

— А ти какво мислиш, че правя през цялото време? — срязва го Ким.

Юлиан махна на приятелите си да дойдат при него.

— Отново кърваво петно. А там още едно! Отмъстителят е бягал в тази посока.

Приятелите последваха кървавата следа и съвсем скоро видяха един мъж, който куцукаше по мостчето.

— Това е той! — прошепна Ким. — Отмъстителя!

Юлиан различи лъка в ръката на мъжа.

— Въръжен е, не бива да се приближаваме до него — напомни той.

Приятелите последваха мъжа от сигурно разстояние. Отмъстителят вървеше все по-бавно. Спираше често и се подпираше на лъка си. После внезапно рухна на мостчето и остана да лежи неподвижно.

— А сега какво? — прошепна Юлиан.

— Да се приближим внимателно — предложи Ким.

— Много е опасно — поклати глава Юлиан. — Ти какво ще кажеш, Леон.

— Да отидем при него и да му отнемем лъка. След това няма да може да ни направи нищо — предложи Леон. — Той е тежко ранен.

Юлиан изпъшка:

— Вие сте луди! Но щом мнозинството е решило...

Приятелите се промъкнаха бавно до Отмъстителя. Беше висок мъж с добре поддържана брада и остър профил. Лежеше по гръб, затворил очи. Изглеждаше като заспал. Простата туника под

наметалото му беше вдигната и откриваше зееща рана на бедрото, от която бликаше кръв.

Леон грабна лъка и го хвърли в канала. Тогава обаче видя, че Отмъстителя носи на колана си меч. Капки пот избиха по челото му. Дали да изтегли оръжието от ножницата? Той се наведе много предпазливо над мъжа и протегна ръка към дръжката на меча. В тази секунда Отмъстителя отвори очи. Леон отстъпи назад с вик.

— Кои... кои сте вие? — проговори с мъка мъжът. Надигна се и изтегли меча.

— Трима малки работници от амфитеатъра и една котка — отвърна смело Ким. — А ти си Папиниан, тайнственият Отмъстител!

— Папиниан? — въпреки болката, която очевидно изпитваше, мъжът се усмихна. — О, не, не съм Папиниан!

— Естествено, че ти си Отмъстителя!

Мъжът опита да се изправи, но не успя. От гърдите му се изтръгна стенание.

— Бягството ми май приключи — рече той някак уморено. Сетне върна меча в ножницата. — Много войници ме преследваха, а накрая паднах в ръцете на три деца и една котка. Какво ли не бях предвидил, но не и това, кълна се в Марс!

— Ти си Отмъстителя! — повториха още веднъж децата.

— Добре, де... — призна мъжът. — Но не съм Папиниан.

Нашите детективи си размениха объркани погледи.

— Аз съм Аврелий — наведе глава мъжът.

— Аврелий? Но той е мъртъв!

— Не съм, но скоро ще бъда, ако не спра кървенето — рече уморено Аврелий.

— Казаха ни, че си загинал на арената — не вярваше Юлиан.

— Само така изглеждаше — обясни Аврелий. — Такъв беше и планът ми! Но... — той млъкна посред изречението. Тялото му се отпусна, лицето му стана мъртвешки бледо. — Кървенето... — прошепна той.

— Дай ми меча си — рече решително Ким.

Приятелите ѝ не повярваха на очите си, когато Аврелий се подчини. Ким отрязва с меча парче от наметалото на Аврелий и направи стягаща превръзка на раната.

— Ето така — рече тя доволно. — Така е по-добре.

— Но защо, защо ми помагате? — изглежда ги Аврелий. — И как изобщо ме открихте?

— Ще ти кажем, ако ти ни разкажеш своята история! — настоя Юлиан.

— А после ще ме предадете на войниците, нали?

Приятелите се спогледаха. Това не беше лесно решение. В този момент Кия направи няколко крачки към ранения мъж и го подуши. Аврелий бавно протегна ръка към главата на хубавото животно, но не го докосна. Котката бутна с муцунка ръката му. Сега Аврелий започна да я гали, едновременно предпазливо и нежно.

Ким се покашля.

— Не — обеща тя. — Няма да те предадем!

— Точно така — присъедини се към нея Леон. — Защото Марк ти е сторил голямо зло. Искал е да те унищожи, за да се добере до твоя пост.

Аврелий вдигна вежди от изненада.

— Нима знаете това?

Сега нашите трима детективи разказаха за своето разследване.

— Сигурно ще се зарадваш, че Марк загуби поста си. Императорът го уволни след последното ти нападение! — завърши Леон.

— Наистина ли? Това е хубава вест! — каза Аврелий и лицето му отново се изпълни с живот. — Това беше целта ми: исках да унищожа този мръсник! Големите игри трябваше да бъдат краят му... Както и стана, за щастие! Благодаря ти, Юпитер! Освен това исках да направя нещо срещу тази варварщина на арената. Искан да спра игрите, за да не загиват и други хора само за удоволствието на няколко десетки хиляди зрители по трибуните. Това кръвопролитие трябва да спре. Затова избрах кървавочервената стрела. Ние, римляните, всъщност сме цивилизован народ, но в амфитеатъра ставаме като варварите!

Юлиан сбърчи чело.

— Игрите сигурно ще продължат. Ти не можеш да ги спреш. Никой не може да направи това.

Аврелий се взря мрачно в малкото пламъче, танцуващо в една маслена лампа.

— Е, аз поне опитах! — прошепна той.

За минута в Клоака Максима се възцари тишина, прекъсвана само от шуртенето на канала.

Ким наруши мълчанието.

— А какъв е бил твоят план тогава на арената? Как стана така, че всички те мислят за мъртъв?

Усмивка разведри лицето на Аврелий.

— Марк ми беше отнел почти всичко. Професията, доброто име, свободата. Но той не можа да ми отнеме приятелите, поне не всички. Въпреки всичко имаше още няколко човека, които държаха на мен. Един от тях беше гладиаторът Андроник, с когото се запознах в казармата. Той...

— Андроник? Тракиецът?

— Точно той! — потвърди Аврелий. — Народът го обичаше, беше благословен от боговете боец. За награда му позволиха да напусне арената жив и получи работа в амфитеатъра. Но преди това и аз се бих веднъж с него. Пред десетки хиляди зрители, които искаха да видят нашата кръв. Но схватката беше уговорена. Андроник ми помогна да се измъкна от арената. Той привидно ме повали и уби. Изнесоха ме и ме хвърлиха в една кола заедно с другите мъртъвци. През нощта ни откараха до един масов гроб, в който хвърляха труповете. Скочих от колата и избягах. Андроник се погрижи моето семейство да получи пепелта ми. Естествено, никой не забеляза, че в урната има само малко пепел от печката му.

— Къде се скри?

— О, в град като Рим това не е проблем. Наех под фалшиво име стая в една инсула, преживях от случайна работа. Чаках празненствата за откриването, за да осъществя следващата стъпка от плана си. Не беше трудно да се промъкна в амфитеатъра. Стотици работници и помощници влизат и излизат непрекъснато там. Скрих стрелите и лъка под наметалото. После се промъкнах до един от подстъпите към арената и изстрелях стрелите. А как успях да се измъкна от амфитеатъра, вие самите го открихте...

— А пък аз известно време подозирах дори, че самият Марк стои зад нападенията — поклати глава Ким. — Марк и някои от неговите влиятелни приятели ненавиждат императора и имат интерес да провалят игрите, за да навредят на престижа на императора.

— О, не, Марк е твърде страхлив за такива неща — засмя се Аврелий и отново опита да се изправи.

Леон и Юлиан го подхванаха под мишниците и след малко тайнственият Отмъстител застана пред тях. Леко се олюляваше.

— Малко по-нататък една стълба води до барака с инструменти — обясни той. — По нея напускам тази воняща дупка. Този път завинаги, кълна се в Юпитер. Ще отида при семейството си в Тускания, защото планът ми за отмъщение е изпълнен успешно. Марк е унищожен — Аврелий изгледа приятелите един след друг в очите.

— А сега ще вървя. Ако искате да повикате легионерите^[2], няма да мога да ви спра. Това е ваше решение. Благодаря за превръзката. Нека боговете бъдат с вас.

С тези думи Отмъстителя се обърна и закуца по мостчето към дълбините на Клоака Максима.

— Ние вече взехме решението — рече тихо Юлиан. — Желаем ти щастие, Аврелий!

Приятелите изчакаха, докато фигурата на Отмъстителя изчезна в мрака.

— Искате ли да дишаме още тази ужасна воня? — попита Ким.

— В никакъв случай — отвърна Леон.

— И аз не искам — потвърди Юлиан. — Ако питате мен, време е да се връщаме в Зибентан. Случаят е решен и вече знаем достатъчно за контролното по история на Рим. Освен това се намираме съвсем близо до мястото, където ни изхвърли Темпус в началото на нашето пътуване. Аврелий спомена стълба, която води до склад за инструменти!

— Излиза, че онази сянка, която забелязахме при пристигането си, е бил самият Аврелий — сети се Леон и се усмихна на себе си.

— М-да, само ако знаехме тогава — засмя се Ким. — А сега да вървим, момчета, не издържам повече тук!

Момчето грабна Кия и затича напред.

Седмица по-късно приятелите седяха на слънце пред сладкарница „Венеция“. Ким, Леон и Юлиан имаха пред себе си по една огромна чаша сладолед, а Кия ближеше мляко от купичка. Приятелите наблюдаваха ленивия ход на живота в тяхното тихо градче.

Колко спокоен и романтичен изглеждаше Зибентан, сравнен с пренаселената метрополия^[3] Рим.

— Заслужих си петте топки сладолед — заяви Леон, докато пъхаше в устата си лъжица лешников сладолед.

— О, да, всички си ги заслужихме — добави Ким. — Тебелман ни писа шестици, без да се замисли за миг! И как само се чудеше откъде сме научили толкова неща за Рим.

— Само да знаеше — подсмихна се Леон с пълна уста.

Юлиан протегна крака под масата.

— Е, да, но той никога няма да научи нашата малка тайна.

— О, не, тя е само за нас! — кимна доволно Леон.

Ким перна приятелски Леон по рамото.

— Още ли искаш да станеш гладиатор?

— Аз?

— Да, ти — потвърди Ким. — В началото мечтаеше за кариерата на гладиатор.

Леон пипна бицепсите си.

— Ами да, не съм ли роден за такова нещо?

Ким и Юлиан завъртяха очи и се разсмяха. Сега и Леон се усмихна.

— Това беше само малка шега — рече той и махна с ръка. — Не, след това пътуване занаятът на гладиатора вече не е в списъка ми с любими професии.

— Тогава какво? — любопитства Юлиан.

Леон мушна лъжицата си дълбоко в чашата.

— Може би продавач на сладолед в древен Рим. Така бих имал доста по-добри перспективи от всеки гладиатор!

[1] Клоака Максима — Най-големият канал в канализационната система на Рим. Градът разполагал със сложна канализационна мрежа, която отвеждала отпадните води извън града. Канализационната система била толкова голяма, че инженерите използвали лодка, за да обикалят и инспектират каналите. — Б.пр. ↑

[2] Легионер — Римски гражданин, служещ в армията, участник в легион. За охраняване на реда в Рим има четири формирования от специално подбрани легионери. — Б.пр. ↑

[3] Метрополия — Главен град, в който е съсредоточена властта.
Град Рим е метрополия на империята по времето на император Тит. —
Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.